

*LAMPADARUL
DE AUR*

Slujirea din corabie a
Domnului Isus

John Saunders

MAREA GALILEII

Să ne rugăm: *Tată ceresc, ne-am adunat împreună în Numele Domnului Isus. Avem nevoie de Cuvântul Tău, avem nevoie să fim îmbărbătați, să fim învățați, să fim întăriți. Tată, avem nevoie să-L vedem pe Isus și mărturisim că prin noi înșine nu putem să facem nimic: eu nu pot să vorbesc, sora mea nu poate să traducă și niciunul dintre noi nu poate auzi, dacă Tu nu ne dai ungera pentru toate acestea. Doamne, Te rugăm să slobozești Cuvântul Tău în această zi. Doamne, ascunde-mă în spatele crucii Tale și primește Tu multă slavă. Te rugăm în Numele Domnului Isus. Amin.*

În ultimul timp am cugetat la un subiect pe care l-aș numi „Slujirea din corabie a Domnului Isus”. Multe lucruri relatate în evangheliile sunt legate de corăbii. Am remarcat faptul că evangheliștii au denumit aceeași apă cu trei nume diferite. Matei și Marcu vorbesc de Marea Galileii. Luca nu menționează niciodată Marea Galileii; singura dată când vorbește despre ea o menționează sub numele de Lacul Ghenezaret. Ioan, în capitolul 6, vorbește de Marea Galileii, dar mai târziu spune Marea Tiberiadei, iar în capitolul 21 o menționează doar cu numele de Marea Tiberiadei.

Am început să mă gândesc la lucrul acesta și să-L întreb pe Domnul cu privire la el. De ce au folosit ei nume diferite? Fiecare dintre aceste denumiri are o însemnătate unică. Marea Galileii este locul unde Domnul i-a chemat pe Petru și pe frații săi, Iacov și Andrei, să-L urmeze ca ucenici. Cred că aceasta vorbește de ucenicie. Denumirea de Marea Galileii vine din limba ebraică și semnificația ei este foarte asemănătoare celei a Ghilgalului din Vechiul Testament. Anul trecut am vorbit despre Ghilgal și am spus că el reprezintă tăierea împrejur, crucea Domnului Isus. Dacă vrem să fim ucenici, trebuie să cunoaștem lucrarea crucii. Ghenezaret înseamnă „grădina unui prinț”. Prima dată când întâlnim acest nume, Lacul Ghenezaret, este atunci când Domnul Isus învață noroadele, din corabie. Mai târziu, în Matei capitolul 13, din nou Îl vedem pe Domnul învățând noroadele din corabie. Când Domnul a spus pilda semănătorului și celelalte pilde din Matei 13, prin care făcea referiri la Împărăție, El Se afla în corabie, învățând noroadele. De asemenea, când ucenicii s-au întors cu Domnul Isus în corabie, El le-a vorbit despre învățătura fariseilor, a saducheilor și despre aluat. Lacul Ghenezaret se referă la Biserică și la învățătura Domnului cu privire la Biserică. Marea Galileii vorbește despre ucenicie - ceva individual; Lacul Ghenezaret vorbește despre Biserică - ceva corporativ, iar Marea Tiberiadei (acest cuvânt înseamnă „viziune bună”) vorbește despre

descoperirea lui Isus Cristos - nu despre cartea Apocalipsa; despre a-L vedea pe Domnul Isus așa cum este El.

Vom vedea care este semnificația celor trei denumiri folosite pentru aceeași apă pe care o întâlnim în Noul Testament. Astăzi aș dori să vorbesc despre primul lucru, și anume despre ucenicie, la care se referă Marea Galileii. În „Slujirea din corabie a Domnului Isus” personajul principal al relatării este Domnul Isus, iar personajul numărul doi este Simon Petru, deoarece el este prezent în toate relatările legate de corabie. Petru nu este un ucenic deosebit, ci este unul reprezentativ. Desigur, Noul Testament nu putea să ne vorbească despre toți cei doisprezece ucenici, pentru că, în realitate, el vorbește despre Isus. Duhul Sfânt a găsit cu cale să reprezinte pe fiecare ucenic prin intermediul lui Petru. Sunt trei ucenici care nu spun nimic în evanghelii. Ceilalți ucenici, cu excepția lui Petru și a lui Iuda, de 19 ori spun câte ceva în Biblie; un cuvânt sau două. Petru, însă, în Noul Testament, în evanghelii, vorbește de 31 de ori. Deci Petru este ucenicul reprezentativ. Eu personal cred că ne aflăm într-o încăpere unde toți doresc să fie ucenici ai lui Isus Cristos. Și cred că toți vrem să știm cum face Domnul un ucenic din cineva. Cred că Domnul ne descoperă lucrul acesta într-un mod clar, prin slujirea Lui din corabie.

Înainte de a vedea cum Se ocupă Domnul de Petru pentru a face din el un ucenic, ar trebui să vedem ce este un ucenic. Sunt o mulțime de păreri despre ce înseamnă a fi ucenic. Ca să înțelegem lucrul acesta trebuie să privim la primul ucenic, la Domnul Isus Însuși. Să citim din Ioan capitolul 5, versetul 19: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine decât ce vede pe Tatăl făcând.*” Nu este interesant că Domnul Isus a spus că El nu poate să facă nimic din Sine însuși? Eu îmi închipui că Domnul Isus poate să facă orice vrea. Dar El Însuși spune, de mai multe ori, că nu poate să facă nimic, decât ceea ce-L vede pe Tatăl făcând. Atunci când Domnul Isus a luat asupra Lui un trup omenesc, S-a dezbrăcat de egalitatea Lui cu Dumnezeu, S-a smerit și a devenit om. A căutat să fie întotdeauna ascultător față de Tatăl. Aceasta înseamnă a fi ucenic. În capitolul 5:30, din nou spune: „*Nu pot face nimic din Mine Însuși*”; capitolul 6, versetul 38: „*Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis*”. Când citesc aceste versete, nu prea mă simt în largul meu, deoarece eu nu cred că pot să spun același lucru. Mi-ar plăcea să fiu în stare să spun aceste cuvinte, dar mă tem că în mine există, pe lângă voia lui Dumnezeu, și voia mea proprie. Domnul Isus a fost un adevărat ucenic pentru Tatăl Său. El a căutat numai la voia Tatălui Său.

Ioan 8:28 „...*nu fac nimic de la Mine însuși, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu*”; capitolul 14:10 „...*nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui*”. Cred că acum ne apropiem de secretul uceniciei. Tatăl locuia în Fiul și Fiul, la rândul Lui, Se afla în Tatăl. Fiul Se supunea

Tatălui, asculta glasul Tatălui, era condus cu ușurință de Tatăl. Lucrul acesta a plăcut Tatălui, de aceea Îi arăta Fiului Său tot ceea ce făcea El, iar Domnul Isus făcea, apoi, exact acele lucruri. Aceasta este calea uceniciei. Să nu vă gândiți că numai Domnul Isus poate să facă aceasta. Noi toți vrem să fim ucenici, în noi locuiește Stăpânul nostru. Când am crezut în Isus, Duhul Sfânt a venit în duhul nostru și, prin Duhul Sfânt, Isus Însuși locuiește în noi. Deci, și nouă ne este deschisă aceeași cale spre ucenicie cum i-a fost deschisă și Domnului Isus. În Ioan 15:5, Domnul spune: „...*căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic*”. A rostit aceste cuvinte imediat după ce a spus: „*Rămâneți în Mine și Eu în voi*”. Acesta înseamnă, deci, a fi ucenic.

Lucrarea Domnului a fost de a-i face pe acei unsprezece oameni să fie așa cum a fost El față de Tatăl. Noi avem o problemă pe care Domnul Isus nu a avut-o. Noi ne-am născut ca fii ai primului nostru tată, Adam. Ca fii ai lui Adam, ne-am născut cu un suflet - minte, voință, sentimente, personalitate - într-un trup, un trup căzut; de la naștere, gândirea noastră este îndreptată spre independență. Am hotărât să ne trăim viața așa cum găsim noi cu cale. După un număr de ani, ne-am întâlnit cu Isus și El ne-a chemat la Sine. Mai întâi ne-a spălat în sângele Lui prețios și ne-a iertat toate păcatele. Ne-a dat Duhul Său; până atunci, duhul nostru omenesc era inactiv. Dar Duhul Sfânt a venit în duhul nostru și l-a înviat. După aceea, ne-a chemat să fim ucenici ai Lui, întocmai cum l-a chemat pe Petru sau pe Andrei. „Vino și urmează-Mă.”

Pentru mine este o problemă faptul de a fi ucenic, deoarece găsesc în mine această tendință de a-mi conduce eu însumi viața. Doresc acest lucru chiar și în anumite moduri de care nici nu sunt conștient. Să citim din Ioan capitoul 2:23-25 „*Pe când era Isus în Ierusalim, la praznicul Paștelor, mulți au crezut în Numele Lui; căci vedeau semnele pe care le făcea. Dar Isus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți. Și n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuși știa ce este în om.*” La acea sărbătoare mulți oameni au crezut în Isus și se putea spune: „Doamne, uite, toți aceștia vor să fie ucenicii Tăi. Încredințează-Te lor.” Însă, și oamenii aceia aveau problema pe care o am și eu. Aveau înlăuntrul lor natura sinelui. Domnul Isus nu avea această problemă, întrucât El a fost născut fără păcat. Dacă Domnul urmează să facă un ucenic din Petru sau dacă urmează să facă un ucenic din mine sau poate va face un ucenic din tine, atunci trebuie să fie atât o lucrare negativă, cât și una pozitivă. Este exact cum a spus și Ioan Botezătorul: „Eu trebuie să mă micșorez, iar El trebuie să crească”.

Frați și surori, dacă vrem să fim ucenici ai Domnului Isus, trebuie să se producă în noi o micșorare a eului și o creștere a manifestării vieții Domnului Isus înlăuntrul nostru. Modul în care Domnul face aceasta este prin a ne descoperi, ție și mie și lui

Petru, ce anume se află în noi înșine. A început să aducă la lumină lucrurile din Petru. Și noi avem nevoie să fim luminați pentru că noi nu ne cunoaștem pe noi înșine. Când Domnul ne arată cum suntem noi în firea noastră, atunci ne putem pocăi și abate de la lucrurile respective. Dar, până nu se realizează aceasta, eu sunt tentat să cred că Domnul a făcut un târg foarte bun atunci când m-a mântuit pe mine. Ce zi mărețată a fost pentru Împărăție când eu am crezut în Domnul! Asta e pentru că eu nu m-am cunoscut pe mine. Noi mereu Îl provocăm pe Domnul. Poate nu voi, dar eu mereu Îl provoc pe Domnul.

Așa s-a întâmplat și cu acel ucenic numit Anania. Domnul S-a întâlnit cu Saul din Tars pe drumul Damascului. Acesta a căzut la pământ și a strigat: „Cine ești, Doamne?” „Sunt Isus pe care Îl prigonești. Dar du-te în cetate și ți se va arăta ce trebuie să faci.” Atunci, Domnul a vorbit aceluia ucenic Anania, spunându-i: „Este un om numit Saul, căruia i-am vorbit. El se roagă acum și a avut o vedenie cu un om Anania, și vine acum la tine. Du-te și slujește aceluia om.” Știți ce a făcut: s-a dus, și-a pus mâinile peste Saul, acesta și-a redobândit vederea și a fost botezat. Dar când Dumnezeu Cel viu i-a vorbit, el a crezut că precis Domnul a făcut o greșală. „O, Doamne, dar eu am auzit de omul aceasta. Nu cred că Tu îmi ceri să fac asta! El face prăpăd în biserică. A venit aici să-i aresteze pe ucenicii Tăi.” Credeți că, dacă Domnul v-ar fi vorbit vouă în felul acesta, ați fi spus: „Da, Doamne, am înțeles, mă și duc”? Nu facem așa, ci începem să discutăm puțin în contradictoriu cu Domnul.

După ce Lazăr a murit, când Domnul a ajuns la mormânt, a spus: „Îndepărtați piatra.” Marta a spus: „Nu, Doamne. Precis că nu ai participat la multe înmormântări. Au trecut trei zile. Va fi un miros îngrozitor.” Ea era o femeie foarte practică. „Nu, Doamne!” Domnul a spus: „Dați piatra la o parte.” Și atunci oamenii au văzut un lucru glorios. Sau un alt caz: când ucenicii erau cu Domnul Isus și nu au fost lăsați să intre într-un sat samaritean. Ei călătoreau cu fața îndreptată spre Ierusalim, și samaritenii nu i-au lăsat să treacă pe la ei. Atunci cei doi frați, Iacov și Ioan, s-au supărat foarte tare; poate de aceea Domnul i-a numit și „fiii tunetului”. Noi nu ni-i închipuim așa, dar probabil că aveau o fire foarte iute. Ei au spus: „Doamne, nu vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuiască pe acei oameni?” Aceasta nu a fost o cerere doar de dragul de a cere ceva. Ei fuseseră trimiși înainte doi câte doi și li se dăduse autoritate de la Domnul ca să vindece pe cei bolnavi, să vestească Evanghelia, să-i curețe pe leproși, să dea vedere celor orbi, așa că ce mai conta niște foc din cer! Domnul însă, S-a întors spre ei și le-a spus: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!” Și mă gândesc că, uneori, nici noi nu știm de ce duh suntem însuflețiți. Câteodată, când vedem un conflict în Trupul lui Cristos, când vedem câtă lipsă de iertare este între frați și surori, o inimă împietrită, auzim cum unii se

plâng de copiii scumpi ai Domnului, atunci, în asemenea situații, Domnul poate să vină la noi și să ne spună: „Nu știi de ce duh ești însuflețit!” „Doamne, dacă am putea scăpa de fratele cutare sau cutare, am avea o biserică bună, sau dacă sora cutare ar pleca în altă parte, ar fi pace în mijlocul nostru”, uitând că noi vorbim de copiii prețioși ai Tatălui, că vorbim despre niște oameni pentru care Domnul Isus a murit și pe care El îi iubește în mod suprem. E ca și cum ar veni cineva la tine și ar vorbi de rău pe copilul tău, îndemnându-te să te scapi de el. Sigur că ne-am supăra dacă ne-ar spune: „Dă-l afară!” Nu știm de ce duh suntem însuflețiiți. Avem un duh de mânie, de dezbinare, de ranchiună. Duhul Sfânt însă ne va descoperi de ce duh suntem noi însuflețiiți. Eu cred că le-a descoperit lui Iacov și Ioan în ziua aceea.

Cu altă ocazie, tot acești doi frați i-au cerut Domnului: „Ne vei da ce Îți vom cere?” Domnul a spus: „Ce anume vreți?” „În Împărăția Ta, am vrea să fim unul la dreapta și unul la stânga Ta.” Atunci Domnul le-a spus: „Nu știți ce cereți!” Ei și-au închipuit că știau ce cer, ca și înainte, în exemplul precedent, când credeau că știu de ce duh sunt însuflețiiți; dar nu au știut. Cine poate să cunoască inima omenească? În Ieremia 17 se spune că „inima este nespus de înșelătoare”. Cine poate să o cunoască? Duhul Sfânt cunoaște inima ta. Și zi după zi, pe măsură ce cauți să-L urmezi pe Domnul Isus, El dă dovadă de o slujire plină de milă prin faptul că îți descoperă cum este inima ta.

Când Domnul Isus a fost pe Muntele schimbării la față împreună cu cei trei ucenici, când El a fost schimbat înaintea lor, ei au rămas într-o reverență plină de frică. Petru a spus: „Doamne, e bine să fim aici! Să construim trei colibe una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie.” Dar Scriptura adaugă: „pentru că nu știa ce spune.” Asta facem și noi; nu știm ce să spunem și atunci zicem ceva. Cerem Domnului anumite lucruri, pentru că nu știm ce să-I cerem; sau ajungem în situații în care nu știm de ce duh suntem însuflețiiți. Domnul este gata, dacă și tu ești gata, să-ți descopere ce este în inima ta. Căci cum am putea fi ucenicii Lui dacă nu știm de ce duh suntem însuflețiiți!? Noi Îi cerem lucruri care ni se par bune, iar când nu știm ce să spunem, tot spunem ceva. Dacă vrei să fii ucenic al Lui, Domnul trebuie să-ți descopere inima ta.

În slujirea din corabie a Domnului Isus, întâlnim primele cuvinte ale lui Petru, după ce Domnul, în Luca 5, a învățat mulțimile. Domnul a spus: „Îndepărtați corabia mai în larg pentru a prinde pește.” Petru, iarăși Îl contrazice pe Domnul, spunând: „Doamne, toată noaptea ne-am trudit și nu am prins nimic.” Eu cred că atunci, în acel moment, a făcut o pauză lungă. Nu cred că a adăugat imediat: „dar”, ci a făcut o pauză ca să-I dea Domnului timp să Se răzgândească. „Petre, într-adevăr, nu știu la ce M-am gândit. Tu ești pescar; Eu nu știu nimic despre această meserie.” Știți că ei își spălau mrejele pe țarm; și acum să iasă din nou pe mare, să le murdărească? Și

pentru ce? Pentru nimic! Eu cunosc câte ceva despre mreje. După ce folosești mrejele, trebuie să le cureți pentru că pătrund în ele tot felul de lucruri. Astăzi, în secolul XXI, acest lucru este foarte ușor. Cu ajutorul unui furtun ai curățat imediat mrejele. Însă acum două mii de ani nu aveau furtunuri sau alte modalități de a le curăța; era o treabă grea ca să cureți mrejele.

Domnul Isus nu a spus nimic în intervalul acelei pauze. Atunci Petru a continuat: „Dar, la cuvântul Tău, vom arunca mrejele.” Astfel, au aruncat mrejele și atât de mulți pești s-au adunat, încât mrejele au început să se rupă. Petru a trebuit să-i cheme pe partenerii lui, pe Iacov și Andrei, să vină cu corăbiile lor și au umplut ambele corăbii cu pește. Apoi, ce a făcut Petru? În Biblia mea scrie că el a venit și s-a prins de tălpile Domnului (dar în original spune că s-a prins de genunchii Domnului. Cred că tălpile erau îngropate în pești). Deci, a venit și s-a prins de genunchii Domnului, spunându-I: „*Doamne, pleacă de la mine căci sunt un om păcătos.*” Oamenii spun: „Nu e minunat că Petru a avut acea revelație?” Căci așa se întâmplă și cu voi când Domnul vă descoperă păcatele, nu-i așa? Nu! Pentru că nu spui: „Pleacă de la mine!”, ci spui: „Mântuitorule, Te primesc, mântuiește-mă.” Dar Petru nu a știut ce să spună; el doar a avut sentimentul nevredniciei lui și a spus: „Pleacă de la mine.” Când au ajuns pe uscat cu toți acei pești, ei au lăsat totul și L-au urmat pe Isus.

Mai târziu, ucenicii au mers în călătorie cu corabia împreună cu Domnul Isus. Se lăsa întunericul. (Multe lucruri s-au întâmplat noaptea). „Noaptea trecută ne-am trudit din greu și nu am prins nimic.” Și alte lucruri s-au întâmplat noaptea. Domnul Isus a adormit cu capul pe o pernă, în corabie, și s-a stârnit un vânt foarte mare. Valurile au început să izbească cu putere în corabie, gata-gata s-o scufunde. Acești bărbați erau niște corăbieri experți; toată viața lor au fost pescari. S-au gândit: „Vom reuși noi cumva să traversăm lacul cu corabia”. Dar și-au dat seama că acea furtună îi depășea. Atunci L-au trezit pe Domnul Isus și i-au spus: „Nu-Ți pasă că pierim?” Tot Petru a fost cel care rostit aceste cuvinte. Înainte spusese: „Pleacă de la mine că sunt un om păcătos. Nu sunt vrednic să Te înduri de mine.” Acum e complet schimbat: „Nu-Ți pasă că pier?” El, pur și simplu, nu vede esența lucrurilor. Multe lucruri sunt în inima lui, și din inimă îi iese ceea ce spune cu gura. Desigur că Domnului Îi păsa dacă ei piereau sau nu. De ce au adus ei o asemenea acuzație împotriva Domnului Isus? Domnul a poruncit valurilor și vântului: „Tăceți! Fără gură!” Și atunci ei au spus: „Cine este acesta? Chiar și vânturile și marea ascultă de El.”

Domnul i-a trimis în misiune doi câte doi. Ei au mers încoace și încolo vindecându-i pe bolnavi, săvârșind minuni, scoțând demoni și vestind Evanghelia. Cred că le plăcea să propovăduiască Evanghelia. Înainte, ei erau doar niște pescari, nu neapărat

ignoranți, dar nu știau să vorbească ca niște oratori. Acum însă, aveau putere atunci când vorbeau sub ungera dată de Domnul. Sunt sigur că, la început, a fost ceva minunat, însă Biblia ne spune că ei nu mai aveau timp nici să mănânce. Poți să cunoști omul punând la încercare stomacul lui! După ce au terminat, au venit la Domnul Isus și I-au raportat tot ce s-a întâmplat. Domnul le-a spus: „Veniți într-un loc mai la o parte ca să vă odihniți și să vă refaceți forțele.” Mulțimea a urmărit direcția în care s-au dus ei și a reușit să ajungă înaintea lor acolo. Așa că, atunci când au ajuns în locul acela unde se așteptau să se poată odihni, să se relaxeze, o mare mulțime de oameni îi aștepta.

Domnului Isus, adevăratul ucenic, I S-a făcut milă de acea mulțime. Nici El nu mâncase. Ba chiar rudele Lui spusese despre El că Și-a pierdut mințile și au încercat să vină și să-L prindă, când au auzit că nu mai avea timp nici să mănânce. Iată aici o mulțime de cinci mii de bărbați, și încă alții pe lângă ei, și Domnului Isus I S-a făcut milă de ei și a început să-i învețe și să le slujească. După aceea, i-a hrănit cu acele câteva pâini și pești și mai apoi S-a îndurat și de ucenicii Lui. Fiecare dintre ei a primit un coș cu pâine și cu pește: douăsprezece coșuri. Era deja seara și Domnul le-a spus ucenicilor: „Voi mergeți, urcați-vă în corabie, treceți dincolo, iar Eu voi da drumul mulțimii.” Deci, când au pornit, fiecare avea cu el hrana de care avea nevoie. Au început să vâslească și să traverseze lacul; era o treabă ușoară pentru niște pescari. Între timp, Domnul Isus a dat drumul mulțimii și apoi S-a dus să Se roage.

S-a întâmplat, însă, un lucru interesant. Pe măsură ce ei vâsleau (Marea Tiberiadei are o lățime de aproximativ doar 20 de kilometri), dintr-odată un vânt puternic a început să sufle împotriva lor. S-au trudit și mai mult să vâslească, dar nu puteau înainta deloc. Domnul le-a dat drumul să plece când era seară și, la a patra strajă din noapte, El a venit la ei umblând pe mare. Asta înseamnă, cel puțin, opt ore de vâslit. Și în tot acest interval ei nu au reușit să înainteze decât patru sau cinci kilometri. Nu este interesant? Acești bărbați erau experți în ale pescuitului, pentru că de mici au învățat asta, și totuși, au pescuit toată noaptea și nu au prins nimic. Acum, iată furtuna, și corabia lor e pe cale să se scufunde; ei vâslesc și vâslesc din răspuțeri și nu pot să înainteze aproape deloc. Noi ne gândim, ca ființe omenești, că avem oarecare abilități și că Domnul are nevoie de aceste abilități ale noastre. Dar Domnul Isus a spus cu privire la Sine Însuși că nu poate să facă nimic, ci lucrarea de ucenicie izvora din ceea ce Tatăl, care locuia în El, Îi dădea să facă. În această slujire din corabie a Domnului, El le-a arătat din nou și din nou ucenicilor Săi că chiar și lucrurile pe care ei știau să le facă cel mai bine, nu puteau să le facă fără El. Apoi, la cea de-a patra strajă din noapte, între trei și șase dimineața, L-au văzut pe Domnul venind pe apă. S-au speriat. Domnul a venit la ei, S-a urcat în corabia lor

și, așa cum spune Ioan, imediat ce El S-a urcat în corabie, au și ajuns de cealaltă parte a lacului. Cu alte cuvinte, fără Domnul Isus ei nu au fost în stare să facă ceea ce, altfel, puteau să facă. Însă, cu Domnul Isus, au ajuns imediat la destinație.

Avem nevoie ca viața Domnului Isus să se arate prin noi. Înainte ca Domnul să poată face o lucrare *prin* tine, El trebuie să facă o lucrare *în* tine. Și parte din această lucrare este să-ți descopere viața eului tău. Altfel, nu știm de ce duh suntem însuflețiți, nu știm ce cerem, nu știm ce spunem. Petru era în corabie când a venit la ei Domnul, umblând pe apă, și el a spus: „E o nălucă!” Dar Domnul a zis: „Nu vă temeți. Eu sunt.” Petru a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine.” Nu știu de câte ori am auzit mesaje despre cât de minunat a procedat Petru când a ieșit din corabie și a început să umble pe apă. Oamenii spun: „Cei unsprezece au rămas în corabie, dar Petru a pășit prin credință. Poate că a eșuat în credința lui, dar măcar el a încercat.” „Doamne, *dacă* ești Tu.” Aceasta îmi aduce aminte de ceva: „*Dacă* ești Mesia, ce semne ne arăți?” Fariseii au spus: „Dacă ...”; sau Satan - „*Dacă* ești Fiul lui Dumnezeu, transformă pietrele acestea în pâine.” Petru spune: „Doamne, *dacă* ești Tu, poruncește-mi mie (deci arată-mi un semn) să umblu pe apă.” Domnul nu l-a muștrat pe Petru. El este așa de bun cu noi! Iacov și Ioan nu au știut de ce duh erau însuflețiți, dar Domnul a fost bun față de ei. El este așa de îndurător, ne acoperă păcatele. Și, în loc să-l muștre pe Petru, așa cum a făcut cu fariseii - căci fariseilor le-a zis: „*Un neam viclean și preacurvar cere un semn, dar nu li se va da alt semn decât semnul lui Iona*” - El i-a spus lui Petru: „Vino!” Și atunci Petru a ieșit din corabie și a început să umble pe apă. Dar, când și-a luat ochii de la Isus, a început să se scufunde. Prima dată spune: „Doamne, pleacă de la mine că sunt păcătos”, apoi cade în extrema cealaltă: „Nu-ți pasă că pierim?” Acum ajunge să spună: „Doamne, scapă-mă!” Petru este un ucenic care învață. Domnul l-a apucat de mână și amândoi au ajuns în corabie. Petru începe să crească.

Petru a învățat foarte multe despre el însuși atunci când Domnul a fost răstignit. Domnul Și-a cunoscut ucenicii. El le-a spus: „În noaptea aceasta toți Mă veți părăsi.” Știți cum s-a lăudat Petru: „Poate că toți aceștia vor cădea, dar eu niciodată nu mă voi lepăda de Tine. În seara aceasta eu sunt gata să merg în temniță și chiar la moarte cu Tine.” Apoi s-a întâmplat ceva foarte interesant: pentru prima dată, în întreaga Evanghelie, Domnul Isus l-a numit pe Simon: Petru. Înainte, totdeauna îi spunea: Simon. Cu altă ocazie i-a spus: „Tu ești Simon și te vei numi Chifa.” Însă prin aceasta nu îi spunea numele lui, ci cum va fi numit. Sau în Matei capitolul 16: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona. Tu te vei numi Petru.” În evanghelii, puteți să citiți, Domnul i Se adresează cu numele de Simon. „Te vei numi Petru.”

Vă aduceți aminte când Petru a venit în casa unde se afla Domnul Isus. Înainte de asta, tocmai se întâlneau afară cu niște oameni care l-au întrebat: „Stăpânul tău plătește

taxă?” Eu cred că, din tonul vocii lor, Petru s-a simțit dator să Îi ia apărarea. Nu știa ce va face Domnul, dar a spus: „Da”. Nu acela era adevărul. Când Petru a intrat în casă, Domnul Isus l-a întrebat: „Ce crezi, Simone, (deci întotdeauna îi spunea Simon) de la cine iau bir împărații, de la fiii lor sau de la străini?” El a spus: „Nu de la fii, ci de la străini.” „Deci”, a spus Domnul Isus, „fiii sunt scutiți. Dar, ca să nu îi facem să se poticnească, du-te la mare, aruncă undița și în primul pește pe care îl vei scoate vei găsi o drahmă. Ia-o și plătește pentru tine și pentru Mine.” Cât de bun a fost Domnul să îl acopere pe Petru după ce acesta vorbise, neștiind ce spune. Și astfel, Domnul a lăsat să rămână în picioare cuvintele lui Petru și a plătit acea drahmă. Dar aici, când a spus așa de hotărât: „Eu nu mă voi lepăda niciodată de Tine”, Domnul îi spune: „Petru, înainte să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori. Vei spune chiar că nu Mă cunoști.”

Pentru mine lucrul acesta este minunat: în ceasul cel mai întunecat din viața lui Petru, în momentul când a făcut cea mai mare greșală, Domnul l-a numit Petru. O piatră, o piatră vie, o piatră vie în Casa lui Dumnezeu. În Noul Testament, dacă citim în toate epistolele lui, Petru are ceva de spus în legătură cu faptul de a fi o piatră vie (în 1 Petru 2:5). Și Domnul, acum, i s-a adresat spunându-i Petru, tocmai când Petru nu era de acord cu ceea ce zicea Domnul și Îl contrazicea în față. Eu mă aflu acum într-o încăpere plină cu pietre vii. Poate că vreunul dintre noi a făcut ceva asemănător cu ce a făcut și Petru. Nu este minunat că El este și Dumnezeu și celor care se leapădă de El spunând că nu L-au cunoscut niciodată? De fapt, Domnul așa lucrează în viețile noastre ca fiecare să ajungem să cunoaștem cum am fi dacă nu L-am avea pe El. Căci El vrea să facă din noi adevărați ucenici. Petru a susținut cu tărie: „Eu nu mă voi lepăda de Tine.” Dar știți ce s-a întâmplat: el s-a lepădat de Domnul chiar cu blestem. Dar apoi privirea Domnului Isus, din curte, a ajuns la el și de data aceasta, Domnul nu i-a mai acoperit greșeala. Petru a ieșit afară și a plâns cu amar.

Domnul Isus a spus: *„Dacă vă veți lepăda de Mine înaintea oamenilor, și Eu Mă voi lepăda de voi înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor.”* Acesta era un lucru foarte important și Petru eșuase. După învierea Lui, Domnul S-a arătat ucenicilor. Înainte de aceasta, Maria se întâlnește cu Domnul, dar nimeni nu a crezut în spusele ei; apoi mama lui Isus și alte femei L-au văzut pe Domnul. Înainte de a-L vedea pe Domnul, au văzut un înger, care le-a spus: *„Mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru.”* Nu lui Petru și celorlalți ucenici, ci ucenicilor Lui și celui care s-a descalificat. Ucenicii nu au crezut nici în ceea ce le-au spus femeile.

Apoi, Domnul Isus S-a întâlnit cu ei, cu toți. Însă nu i-a spus nimic concret, special lui Petru. În săptămâna următoare, când și Toma era împreună cu ei, Domnul S-a întâlnit din nou cu ei, probabil în Galilea; știți că El le spusese să meargă în Galilea, dar ei nu au făcut așa. După ce li S-a arătat prima dată, probabil că a trecut

o săptămână până să ajungă acolo unde trebuiau să ajungă. Domnul a venit în mijlocul lor și a avut niște cuvinte anume de adresat lui Toma. (Știți că Toma spusese: „Până nu îmi voi pune degetele în semnul cuielor și mâna în coasta Lui, nu voi crede.”) Deci, când a intrat în cameră, Domnul a spus: „Vino aici, Tomo! Puneți mâna aici și degetele aici.” Dar nu a avut nici un cuvânt special la adresa lui Petru. Petru era și el prezent, dar era nesigur pe sine. El se descalificase.

Acum, iată-i în Galilea. Domnul S-a întâlnit cu ei cu această ocazie și nu a avut nimic să-i adreseze lui Petru. În cele din urmă, Petru a spus: „Mă duc să pescuiesc.” Ceva minunat s-a întâmplat. Șase frați au spus: „Mergem și noi cu tine.” Cred că ei învățaseră deja ceva despre ucenicie. Ei îl iubeau pe Petru și, în inimile lor, știau că și Domnul Isus îl iubea. Așa că nu l-au lăsat să meargă de unul singur: „Venim și noi cu tine.” Din nou s-au trudit toată noaptea și nu au prins nimic. Când și-au ridicat privirea, au văzut pe cineva pe țărm, dar nu l-au recunoscut. Domnul Isus li S-a adresat întrebându-i: „Copii, aveți ceva de mâncare?” Nu prinseseră nimic. El le-a spus: „Aruncați mrejele pe partea dreaptă a corăbiei și veți prinde pești.” În mod uimitor, ei au făcut aceasta. Nu l-au recunoscut cu ochii aceștia pe Domnul și totuși au ascultat de ce-a spus El. M-aș fi așteptat să zică: „O, ne-am trudit toată noaptea și nu am prins nimic.” Au prins o mare mulțime de pește. Atunci, Ioan se întoarce spre Petru și îi spune: „Este Domnul.” Petru se ridică și spune: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă!” NU, ci se îmbracă, plonjează în apă și înoată cât poate de repede ca să ajungă la Isus.

Este un om schimbat. Experiența lui cu Domnul, pe toată perioada slujirii, apoi crucea, lepădarea lui, faptul că a descoperit cine era el în realitate, a descoperit că din el însuși nu poate să facă nimic. Și chiar dacă s-a descalificat ca ucenic, totuși el vrea să ajungă la Domnul Isus. Astfel a înotat și a ajuns acolo. Au tras mreaja cu pești când au ajuns pe plajă, dar Domnul deja le pregătise mâncare, erau acolo pești și pâine, și au mâncat. Și atunci Domnul spune acele cuvinte după care tânjise Petru. În sfârșit, Domnul are niște cuvinte personale pentru Petru cu privire la eșecul lui. Ultimele cuvinte ale lui Petru au fost: „Doamne, eu nu mă voi lepăda de Tine nici dacă toți ceilalți se vor lepăda.” El i-a spus: „*Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?*” Unde este vechiul Petru? „Te iubesc mai mult decât oricare dintre ei!” Nici măcar nu a putut să mai spună că Îl iubește pe Domnul. „Doamne, știi că am o afecțiune pentru tine.” „Paște oile Mele.” Din nou l-a întrebat: „Simone, Mă iubești?” „Doamne, Tu știi că am o afecțiune frățească față de Tine.” „Paște mieluşei Mei.” A treia oară: „Simone, fiul lui Iona, ai o afecțiune frățească față de Mine? Paște oile Mele.” Petru spune: „Doamne, Tu știi totul. Tu știi că am o afecțiune pentru Tine.” Nu dragoste, nu acea dragoste *agape*, ci o afecțiune. Și Domnul îl repune în drepturi pe Simon Petru, ca ucenic al Său.

Simon a fost ucenicul reprezentativ; Evangheliile nu puteau să vorbească despre toți ucenicii și de aceea Duhul Sfânt l-a ales pe unul. Eu sunt acum într-o încăpere plină cu Simoni. Frați și surori, din noi înșine nu putem face nimic pentru Domnul. Vrei să-I slujești Domnului? Lumea este plină de oameni care pornesc duc să slujească Domnului cu râvna lui Petru. Dar ei nu l-au dat voie niciodată să le arate ce este în inima lor. Astfel, ei continuă să facă aceleași greșeli. Continuă să poarte chivotul lui Dumnezeu pe un car tras de boi, continuă să pună mâna lor omenească pe lucrurile prețioase ale Domnului, continuă să slujească Domnului din sentimentul datoriei pe care îl cunosc în viața lor. Dar Domnul, ca să ne facă ucenici ai Lui, mai întâi ne va descoperi cine suntem noi. De ce? Pentru că ne urăște? Nu, ci pentru că ne iubește. Deoarece El vede dincolo de toate greșelile noastre; îl vede pe acel copil scump al Lui pe care l-a mântuit și spune: „Vino și rămâi în Mine, și Eu voi rămâne în tine. Termină odată cu natura eului tău și urmează-Mă.”

Aceasta face Domnul astăzi, aceasta face El în viața ta. Dacă privești înapoi la unele dintre cele mai întunecate momente ale tale, la cele mai mari căderi ale tale, când te-ai gândit că te-ai descalificat, astfel încât nu mai poți să fii nici măcar un creștin demn de încredere, darămite să fii ucenic al lui Isus, Domnul poate să folosească cel mai mare necaz al tău pentru a te aduce în acel loc al supunerii față de El, ca să te predai Lui în totalitate și astfel să poți spune: „Eu învăț, Doamne, învăț că despărțit de Tine nu pot să fac nimic.”

Acestea sunt câteva din lucrurile pe care Domnul le-a pus pe inima mea cu privire la Marea Galileii și la ucenicie. Mâine, cu voia Domnului, vom vorbi despre Lacul Ghenezaret și învățătura pe care Domnul a dat-o din corabie cu privire la Biserica.

LACUL GHENEZARET

Ieri am vorbit despre slujirea din corabie a Domnului Isus. Am vorbit despre lucrurile care s-au întâmplat pe Marea Galileii, trăite de Domnul și ucenicii Lui. Ieri am vorbit despre ucenicie, despre modul în care Domnul face pe cineva ucenic; lucrul acesta a fost sugerat de numele mării Galilea. Marea Galilea este locul unde Domnul l-a chemat mai întâi pe Petru, apoi și pe ceilalți, să vină și să-L urmeze ca ucenici. Numele Galilea nu vine din greacă, ci din ebraică și prima mențiune a acestui nume în Biblie se găsește în cartea lui Iosua. Știți că au existat în țară 48 de cetăți levitice. Leviții nu au primit pământ pe care să-l moștenească, să fie al lor, ci Domnul era moștenirea lor. Însă Domnul le-a dat, totuși, 48 de cetăți; și din acele 48 de cetăți, 6 au fost rânduite să fie cetăți de scăpare. Dacă cineva, din greșală, ucidea un om, zilele rudele persoanei ucise aveau dreptul să-l urmărească și să-l omoare, chiar dacă a ucis din greșală. Dar erau 6 cetăți menite a fi cetăți de scăpare. Dacă fugeai într-una din acele 6 cetăți de scăpare, răzbunătorul nu putea să te mai urmărească acolo. Erau 3 asemenea cetăți de scăpare pe partea greșită a râului, și anume, pe partea de est a râului Iordan, dar erau 3 cetăți de scăpare și pe partea vestică a râului Iordan. Prima cetate de scăpare menționată, în Iosua 20, este Cades din Galilea.

Galilea ne vorbește despre o relație. Dacă Îl urmezi pe Domnul ca un adevărat ucenic, vei descoperi că viața eului tău nu poate să te nimicească. Tot ceea ce Duhul Sfânt descoperă în noi și aduce la lumină din natura noastră căzută, adamică, este rezolvat prin cruce, prin moartea Domnului. Când mă gândesc la cetatea de scăpare, la omul care fugea acolo ca să scape de răzbunător, îmi vine în minte Petru care a plonjat în apă ca să meargă la Isus.

Astăzi vom merge mai departe cu subiectul nostru și vom vorbi despre ce reprezintă Lacul Ghenezaret. Să citim din Luca 5:1-3 *„Pe când Se afla lângă Lacul Ghenezaret și Îl Îmbulzea norodul ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejele. S-au suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon: și l-a rugat s-o depărteze de la țarm. Apoi a șezut jos, și învăța pe noroade din corabie.”* Când Luca ne prezintă Lacul Ghenezaret, spune că Domnul *„învăța pe noroade din corabie”*. Ghenezaret înseamnă *„grădina prințului”*. Această denumire ne vorbește despre casa lui Dumnezeu.

Când Domnul l-a creat pe om, a sădit o grădină. Ea nu reprezenta întreaga lume, ci era un loc anumit; și l-a pus pe om ca să trăiască acolo. Deci, grădina era un loc unde Domnul se întâlnea cu omul creat de El. Mai putem spune că era o casă, dar, de asemenea, și un templu, un loc unde Dumnezeu și omul aveau comuniune. În această

grădină se afla tot ce era necesar ca Dumnezeu să-Și poată realiza pe deplin planul Său. În grădină era un râu în care se aflau aur, pietre prețioase, pietre de onix, bedelium (mulți oameni spun că acestea reprezintă perlele). Acolo era și pomul vieții. (Dacă citim în ultima carte din Biblie, vedem că cetatea lui Dumnezeu este făcută din toate aceste lucruri.) Tot aici vedem că, la sfârșit, are loc o nuntă între Domnul Isus și mireasa Lui. Știm că a fost o nuntă și la începutul Bibliei.

Această grădină vorbește despre planul Domnului, vorbește despre locașul Lui. Astăzi, locașul Domnului este Biserica Lui. Când noi ne adunăm împreună, acolo se găsește mărturia Domnului și El ne zidește ca să fim o casă spirituală. Noi suntem pietre vii. Casa este făcută din pietre vii. Suntem, de asemenea, copiii ai Tatălui, chemați a locui în casa Lui. Despre toate acestea vorbește cuvântul „Ghenezaret”.

În Vechiul Testament, Ghenezaret reprezenta o graniță. Este interesant că semințiile care se aflau pe partea bună, dreaptă, a râului Iordan - și când spun partea bună a râului Iordan, iată ce înțeleg prin aceasta: două seminții și jumătate au ales să locuiască de partea cealaltă a râului Iordan, seminția lui Ruben, a lui Gad și jumătate din seminția lui Manase. Domnul a vrut ca toate semințiile să treacă Iordanul și să ajungă în moștenirea Lui. Dar aceste două seminții și jumătate s-au gândit că au ele o idee mai bună decât Dumnezeu. Pământul de pe partea estică a râului Iordan părea a fi perfect pentru viața lor, pentru animalele pe care le aveau. De aceea l-au întrebat pe Moise dacă nu este nicio problemă ca ei să rămână acolo. Ne-am gândi că Dumnezeu ar fi trebuit să spună: „Nici vorbă! Toți trebuie să intre în țară.” Dar, din păcate, El nu a spus aceasta, ci a spus: „Bine. Dacă vrei ceva mai puțin decât ceea ce Eu am plănuit pentru tine, atunci poți să ai acel lucru de partea cealaltă a râului.” Eu mă tem ca nu cumva să-mi spună aceasta și mie. Dacă eu L-aș întreba pe Domnul în legătură cu ceva care ar fi mai puțin decât ce a plănuit El pentru mine, mă tem că El nu ar încălca voința mea ca să nu-mi dea ceea ce vreau. Eu mă tem de propria mea judecată. Judecata Domnului este desăvârșită. Ceea ce vrea El pentru noi este cel mai bun lucru. Uneori, când privim la un lucru fără să avem înțelepciune, noi ne gândim că acesta ar fi cel mai rău lucru ce s-ar putea întâmpla. Dar nimeni din cei care s-au adus pe ei înșiși ca jertfe vii pentru Domnul, care au învățat să se roage: „Nu voia mea, ci voia Ta”, asemenea Domnului Isus - nimeni din cei ce au făcut aceasta nu a regretat vreodată. Și dacă dobândim harul de a trăi în felul acesta, în veacurile de slavă care vor urma Îi vom mulțumi Domnului și-L vom lauda că nu ne-a lăsat să umblăm pe propria noastră cale.

Ghenezaret este „grădina prințului”. Grădina este un loc închis, împrejmuit; este un loc de odihnă, dar este și un loc pentru muncă. La fel este și Biserica. Există în ea atât de multă părtașie și odihnă minunată în Domnul! Dar Domnul ne cheamă

să lucrăm în casa Lui ca *slujitori* ai Lui - nu unul aici, unul dincolo, ci toți, căci noi suntem o Împărăție de preoți. Fiecare dintre noi este un preot sfânt, împărătesc. Este o minciună că numai unii din poporul Domnului sunt chemați să-I slujească. Câteodată, când merg undeva, unii mă întreabă dacă Îi slujesc Domnului, dacă sunt *full time* (tot timpul) în slujba Domnului. Eu știu, de fapt, că ei vor să mă întrebe dacă am serviciu, dar nu-mi place acest gen de întrebare, pentru că eu cred că și atunci când aveam serviciu, eram în slujba Domnului. Noi, cu toții, suntem angrenați tot timpul în slujba Domnului. Locașul Lui, Grădina Prințului, este un loc de odihnă și un loc pentru lucrare, un loc al rodniceii. Grădina este locul unde se află multă roadă. Ea este un loc al frumuseții, un loc al miresmei Domnului Isus. Am simțit miresma Domnului Isus aici în mijlocul vostru. Domnul tânjește foarte mult după casa Lui, ea este o prioritate pentru El.

Domnul Isus a avut multe lucruri să-i învețe pe oameni, din corabie, cu privire la Casa Lui. Eu nu știu ce le-a vorbit oamenilor menționați în Luca 5, nu ni se spune aceasta; într-o zi vom afla, dar acum nu știm. Dar în Matei 13, El i-a învățat din nou tot din corabie, și aici este scris ce anume i-a învățat - versetele 1-3: „*În aceeași zi, Isus a ieșit din casă, și ședea lângă mare. O mulțime de noroade s-au strâns la El, așa că a trebuit să Se suie și să șadă într-o corabie; iar tot norodul stătea pe țârm. El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde, și le-a zis: „Iată, semănătorul a ieșit să semene”*. Referitor la ceea ce Domnul Isus i-a învățat pe oameni, mulți spun că acestea au legătură cu Împărăția. Poate că mulți nici nu ar fi de acord cu mine când spun că, de fapt, acestea se adresează Bisericii; m-ar contrazice spunând: „Nu sunt despre Biserică, ci despre Împărăție.”

Frați și surori, Biserica lui Isus Cristos este locul unde El este Împărat. Dacă noi spunem că suntem Biserica Lui, dar tronul Lui nu este în mijlocul nostru, El nu domnește în mijlocul poporului Său, în Biserică, atunci suntem niște impostori. Biserica este locul unde Domnul Isus este Capul, unde El este Domn și Împărat.

Deci, din corabie, El i-a învățat pe oameni în legătură cu Biserica. În aceea zi, El i-a învățat atât în public, când S-a adresat noroadelor, dar și în particular, când le-a vorbit numai ucenicilor Săi. După ce a vorbit din corabie, ucenicii au venit la El și I-au pus personal niște întrebări; și apoi El a continuat să-i învețe pe ucenici în casă. Ceea ce El i-a învățat în casă este o continuare a ceea ce a predicat din corabie. Însă, natura celor spuse de El în public a fost foarte diferită de natura celor spuse de El în particular. Din ceea ce El a spus despre Împărăția lui Dumnezeu în public, s-ar părea că Împărăția lui Dumnezeu este plină de compromisuri. Semănătorul a ieșit să semene. Primul lucru care se întâmplă este că o parte din sămânță cade pe drum; vin păsările și o mănâncă. Acesta este cel rău care vine și devorează Cuvântul Lui Dumnezeu înainte ca acesta să poată să germineze. Nu e un lucru bun, este

compromis acolo. Următoarea parte din sămânță a căzut pe un pământ nu prea bun, unde erau pietre; a prins repede rădăcină și a ieșit la suprafață, dar apoi, sub dogoarea zilei, s-a uscat deoarece nu avea rădăcini adânci. Mulți oameni se gândesc că cele două categorii de semințe, cea mâncată de diavolul și cea care s-a uscat, îi reprezintă pe cei necredincioși. Sunt de acord că cei din prima categorie, unde păsările au mâncat sămânța, îi reprezintă pe cei necredincioși, dar nu sunt sigur că același lucru se poate spune despre solul care nu avea prea mare adâncime, căci Cuvântul a germinat, a prins rădăcină. Era acolo ceva viu, ceva a crescut acolo, dar din cauza persecuțiilor și a lucrurilor neplăcute ce au urmat, s-a uscat. Mă gândesc la Petru. Așa ceva s-a întâmplat cu el. Când o slujnică oarecare i-a spus: „Și tu ai fost unul din ucenicii Lui?”, ce a făcut el? S-a uscat, s-a ofilit. Însă Domnul nu a terminat cu el. Câți dintre noi nu cunoaștem persoane care au crezut în Domnul la un moment dat, poate că L-au și urmat un timp și după aceea s-a părut că au căzut, s-au abătut din cale. Ne întrebăm: „Oare, cu adevărat, au fost ei vreodată ai Domnului?” Numai Dumnezeu știe. Dar dacă a fost în ei o credință reală, dacă ei au fost cu adevărat născuți de sus, atunci, chiar dacă ei nu sunt credincioși, El rămâne credincios; dar, în mod sigur, acolo a intervenit un compromis.

Apoi, o altă parte a căzut printre spini și mărăcini; ea a germinat, a prins rădăcini, a crescut și a rămas. Dar nu a adus rod pentru că spinii și mărăcinii au înăbușit-o: dorința după bogății și grijile lumii, dorința după multe alte lucruri, o inimă împărțită, o gândire împărțită. Toate acestea au făcut să nu apară rod. Eu sunt convins că asemenea oameni sunt mântuiți, însă și aici sunt multe compromisuri. Cunoaștem cu toții creștini care aparțin Domnului, dar care sunt legați de multe alte lucruri și astfel nu pot să fie niciodată, cu adevărat, rodnici pentru Domnul.

Apoi, chiar și când sămânța cade pe într-un pământ bun, parte din această sămânță aduce rod doar treizeci la sută, alta șazeci și alta o sută. Așa cum visez eu, totul este un pământ bun, totul aduce roadă sută la sută, nu sunt spini, nu sunt mărăcini, nu este pământ doar de suprafață, nu sunt păsări care să înghită sămânța. Însă Domnul nu în felul acesta a prezentat lucrurile mulțimii. El a prezentat Împărăția ca având unele lucruri bune, dar, de asemenea, având și lucruri pline de compromisuri.

Dar ce să spunem despre pilda cu grâul și cu neghina? Domnul seamănă grâu în ogorul Lui. Vine vrăjmașul și, în ascuns, seamănă neghină. Ambele cresc împreună și este greu să faci diferența între ele. Ce fel de Împărăție este aceasta? Și se spune despre ea că este Împărăția lui Dumnezeu?! Ți pare acesta locul unde Dumnezeu domnește, unde El este Stăpânul suprem? Există compromis acolo, amestec.

Sau pilda cu grăunțele de muștar. S-ar părea că ar trebui să fie un arbust într-o grădină. Dar după ce este semănat, începe să crească și apoi devine mai mare decât a fost planuit să fie. Ceva asemănător cu povestea *Jack și vrejul de fasole*. Tot

crește și crește până ajunge ceva uriaș. Vin apoi păsările cerului și își fac cuib în ramurile lui. Ce sunt aceste păsări? Am văzut la începutul pildei ce erau acele păsări: niște păsări care au venit și au mâncat sămânța. Când ajungem la sfârșitul Bibliei, în Apocalipsa, o vedem pe acea femeie, Babilon, cea care a fost menită să fie Mireasă, dar a devenit o curvă. Despre ea se spune că a devenit casa oricărei păsări rele. Ce fel de Împărăție este acesta pentru Domnul? Aceasta este ceea ce *lumea vede din Împărăția lui Dumnezeu*.

Pornim televizorul și ne uităm la Știri; îl vedem pe Papa în vizită în America. El este un reprezentant al lui Cristos. Are pe cap o coroană, merge cu un automobil al Papei (nu am nimic contra Papei, pur și simplu spun adevărul); oamenii se uită și spun că acesta este creștinismul. El domnește peste un miliard de creștini, având în subordinea lui cardinali, episcopi, și mulți alții. Probabil că sunt printre ei și oameni care sunt mântuiți, dar este plin de compromisuri acolo. Sau Biserica ortodoxă. Asta e ceea ce Domnul Isus a vrut să întemeieze? Poate că este acolo cineva care să Îi aparțină Domnului, dar este așa de mult compromis. Un copac care, la început, a fost menit să fie ceva micuț.

Eu cred că Împărăția lui Dumnezeu este, cu adevărat, ceva ascuns. Într-un anume sens este o turmă mică. Nu contează câte milioane de oameni pot fi în ea, totuși, ea este un lucru ascuns. În primul secol, dacă te-ai fi dus într-o cetate și ai fi întrebat unde se află Biserica Baptistă numărul 1, ți s-ar fi răspuns: „Nu cunoaștem un asemenea loc.” Sau: „Unde este Biserica creștină din această cetate?”, ți s-ar fi răspuns: „Eu sunt creștin, sunt un mădular al trupului lui Cristos, sunt parte din *această* Biserică.” „Nu, ci mă refer la biserica cu clopotniță pe ea!” „Acea clădire unde sunt bănci, cu ferestrele acelea în vitralii și toate acele lucruri pe care le-au adăugat oamenii.” Ți s-ar răspunde: „Noi ne întâlnim în casele noastre.” Este un lucru ascuns. Și, totuși, acei creștini au schimbat lumea din temelii. Dar atunci când pătrund în Biserică căile omului, Împărăția lui Dumnezeu devine ceva foarte mare, foarte vizibil, plin de compromisuri și nu mai este un lucru bun, cu toate că sunt prezenți acolo câțiva din poporul Domnului.

La urmă, Domnul a mai spus că Împărăția cerurilor se aseamănă și cu un aluat pe care o femeie l-a pus în trei măsuri de făină până când s-a dospit toată plămădeala. Ar trebui să ne pune întrebarea: Cine este această femeie și ce reprezintă acest aluat. Să presupunem că ați veni în vizită la mine în SUA. La un moment dat spun: „Mă duc până la magazin”. Și m-ați întreba: „Dar ce vrei să cumperi?” Să zicem că aș spune că vreau să cumpăr patru litri de lapte. În imaginația voastră ați vedea cum mă duc și iau un litru, doi litri, trei litri, patru litri și îi pun în coș, însă când vin acasă observați că am doar un singur vas mare plin cu lapte. Și atunci mă întrebați: „Nu ai spus că te duci să cumperi 4 litri?” Am cumpărat, de fapt, un galon, dar nefiind

sigur că știți ce înseamnă un galon, am zis patru litri - un galon are aproximativ 4 litri. Aceste trei măsuri pe care le-a avut femeia nu au fost în trei vase diferite. A fost un singur volum de făină și cantitatea a fost de trei măsuri (gr. - saton).

Volumul celor trei măsuri corespunde cu ceea ce avem în Vechiul Testament numit efă. Știți despre jertfele ce se aduceau Domnului în Vechiul Testament. Acolo se pomenește despre o efă de floarea făinii. Întotdeauna era fără aluat, deoarece aluatul este ceva rău, reprezintă un compromis: păcat, răutate, căile omului căzut. Floarea făinii Domnului este fără aluat. Această femeie însă a introdus aluat în jertfa de mâncarea ce trebuia adusă Domnului. A pus aluat în acea efă, până ce totul a devenit aluat. Să vedem acum cine este această femeie. Zaharia capitolul 5 versetele 5-11: *„Îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, și mi-a zis: „Ridică ochii, și privește ce iese de acolo.” Eu am răspuns: „Ce este aceasta?” Și el a zis: „Iese efa.” Și a adăugat: „Aceasta este nelegiuirea lor în toată țara”. Și iată că se ridica un talant de plumb și în mijlocul efei ședea o femeie. El a zis: „Aceasta este nelegiuirea!” Și i-a dat brânci în efă și a aruncat bucata de plumb peste gura efei. Am ridicat ochii și m-am uitat și iată că s-au arătat două femei. În aripile lor sufla vântul: ele aveau aripi ca ale cocostârcului. Au ridicat efa între pământ și cer”*. (Poate de aici au luat oamenii ideea că îngerii sunt femei și că au aripi! Îngerii de care știu eu nu au aripi și nici nu sunt femei.) Ei sunt îngeri. *„Atunci am întrebat pe îngerul care vorbea cu mine: „Unde duc ele efa?” El mi-a răspuns: „Se duc să-i zidească o casă în țara Șinear, ca să fie așezată acolo și să rămână pe locul ei.”* Țara Șinear este Babilonul.

Iată aici o femeie, nelegiuirea, și eu cred că la această femeie S-a referit Domnul Isus în Matei 13. Ea a venit cu căile omului în jertfele ce trebuiau aduse Domnului. Ați remarcat că ea a fost ridicată între cer și pământ. Domnul Isus a fost ridicat pe cruce, pentru noi, între cer și pământ. Iată aici această femeie care I-a uzurpat locul. Dacă citim în Apocalipsa, capitolele 17 și 18, vedem acolo acea taină Babilon, curva, cea care fusese menită a fi Mireasă, dar care a săvârșit curvii cu lumea. Cum poate aceasta să aibă vreo legătură cu Domnul? Iacov scrie în epistola lui, în capitolul 4, versetul 4 (le scrie creștinilor): *„Suflete prea curvare”!* (Un limbaj foarte dur!) *„Nu știți că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu?”* Rețineți că Domnul a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu așa cum urma să se arate ea în afară, înaintea întregii lumi, plină de compromis, de căile omului căzut. Poate că există ceva din Domnul acolo, dar sunt, de asemenea, și multe alte lucruri. Revenind la femeia din Apocalipsa 17 și 18: vedem că ea poartă îmbrăcămintea marelui preot. Domnul Isus este Marele Preot, iar Mireasa Lui trebuie să fie îmbrăcată în in subțire, curat și strălucitor. Însă aici, în Apocalipsa, această femeie poartă îmbrăcămintea preotească, deci a uzurpat locul Domnului. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu așa cum este ea văzută de întreaga lume.

Ce anume reprezintă acel aluat pe care l-a pus ea acolo? Veți spune că e vorba de căile căzute ale omului. Da, dar putem să aflăm și mai exact și pentru aceasta trebuie să revenim la învățătura Domnului din corabie.

Să citim din Marcu capitolul 8 versetele 10- 21: „*Isus a intrat îndată în corabie cu ucenicii Săi și a venit în părțile Dalmanutei. Fariseii au venit deodată și au început o ceartă de vorbe cu Isus; și, ca să-L pună la încercare, I-au cerut un semn din cer. Isus a suspinat adânc în duhul Său și le-a zis: „Pentru ce cere neamul acesta un semn? Adeverat vă spun că neamului acestuia nu i se va da deloc un semn”. Apoi i-a lăsat și a intrat iarăși în corabie, ca să treacă de cealaltă parte. Ucenicii uitaseră să ia pâini; cu ei în corabie nu aveau decât o pâine. Isus le dădea în grijă și le zicea: „Luați seama, să vă păziți bine de aluatul Fariseilor și de aluatul lui Irod!” Ucenicii se gândeau și ziceau între ei: „Fiindcă n-avem pâini.” Isus a înțeles lucrul acesta și le-a zis: „Pentru ce vă gândiți că n-aveți pâini? Tot nu pricepeți și tot nu înțelegeți? Aveți inima împietrită? Aveți ochi și nu vedeți? Aveți urechi și nu auziți? Și nu vă aduceți aminte deloc? Când am frânt cele cinci pâini la cei cinci mii de bărbați, câte coșuri pline cu făcămituri ați ridicat?” „Douăsprezece”, I-au răspuns ei. „Și când am frânt cele șapte pâini la cei patru mii de bărbați, câte coșuri pline cu făcămituri ați ridicat?” „Șapte”, I-au răspuns ei. Și El le-a zis: „Tot nu înțelegeți?” Și să citim și de la Matei 15 versetul 39 și apoi din capitolul 16 de la 1-6: „În urmă Isus a dat drumul noroadelor, S-a suit în corabie și a trecut în ținutul Magdalei”; „Fariseii și Saducheii s-au apropiat de Isus și, ca să-L ispitească, I-au cerut să le arate un semn din cer. Drept răspuns, Isus le-a zis: „Când se înserează, voi ziceți: „Are să fie vreme frumoasă, căci cerul este roș.” Și dimineața ziceți: „Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roș-posomorât.” Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți și semnele vremurilor nu le puteți deosebi? Un neam viclean și prea curvar cere un semn; nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona.” Apoi i-a lăsat și a plecat. Ucenicii trecuseră de cealaltă parte și uitaseră să ia pâini. Isus le-a zis: „Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor.”*

Ei se aflau în corabie cu Domnul, și mă bucur că Domnul a îngăduit ca aceste lucruri să fie scrise și de Matei, și de Marcu. Ei au descris același lucru, însă Marcu a consemnat spusele Domnului astfel: „*Luați seama, să vă păziți bine de aluatul Fariseilor și de aluatul lui Irod*”, în timp ce Matei a lăsat scris: „*Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor.*” Probabil că Domnul a spus: „Păziți-vă de aluatul Fariseilor, al lui Irod și al Saducheilor.” Poate vă întrebați ce legătură are aceasta cu Împărăția Domnului în anul 2003? Aceasta ține de istoria antică. Însă ajungem să descoperim că nu este nimic nou sub soare.

Aș vrea să vă spun ceva despre aluatul fariseilor, al saducheilor și al lui Irod și atunci poate vom recunoaște ceva ce ne este familiar. Mai întâi să vorbim despre

aluatul saducheilor. Știți cine erau saduchei? Ei făceau parte din categoria marilor preoți. Cuvântul „saducheu” vine din Vechiul Testament de la cuvântul „Țadoc.” Țadoc a fost preot pe vremea lui David și Solomon. Saduchei spuneau: „Noi ne tragem din Țadoc.” Dar de ce spuneau ei lucrul acesta? De ce nu spuneau, pur și simplu, „Noi ne tragem din Aaron”? Aaron a avut patru fii. Doi dintre ei au adus foc străin înaintea Domnului și au murit. Ceilalți doi au fost Eleazar și Itamar. Urmașii lor trebuiau să fie mari preoți. Dar când Eli a fost mare preot, fiii lui au făcut lucruri nespuse de rele în Casa Domnului, de aceea Domnul a trebuit să spună: „O să te șterg de la preoție, pe tine și casa ta, în curând.” A urmat apoi David la tron, care a avut doi preoți înaintea lui: pe Țadoc, care era descendent al lui Eleazar, și pe Abiatar, care era descendent al lui Itamar prin Eli. După ce a murit David, a urmat Solomon la tron. Însă, pe vremea aceea, nu era prea clar pentru toată lumea pe cine vroia Dumnezeu să pună împărat. Și astfel, unii din împărăția lui David au stat de partea lui Solomon - Benania, viteazul, Țadoc, în timp ce alții au stat de partea lui Adonia (acesta era mai în vârstă) – Ioab, Abiatar și alții. După ce Solomon a ajuns împărat, Abiatar a fost scos din slujbă, iar Ioab a fost omorât. Este o imagine uimitoare a scaunului de judecată al lui Cristos.

David este o imagine a Domnului Isus și a Împărăției Lui astăzi, aici pe pământ, în timp ce Solomon reprezintă Împărăția lui Dumnezeu care va veni în slavă. În împărăția lui David erau mulți oameni care făceau tot felul de lucruri pentru Domnul. De exemplu, să ne referim la Ioab, care era căpetenia oștirilor. El l-a condus pe Israel în multe războaie și a obținut multe victorii asupra vrăjmașilor. Dar, de asemenea, a omorât niște oameni pe care nu ar fi trebuit să-i omoare: l-a omorât pe Amasa, pe Abner, care erau generali în Israel. Apoi erau acești doi preoți, Țadoc - care părea că slujea Domnului într-un mod mai bun, și Abiatar - care părea a fi bun, dar s-a dovedit a fi un om rău.

Există judecată în Casa lui Dumnezeu. Adeseori, auzim de predicatori renumiți. Cel puțin în America vedem la televizor mulți oameni care fac - așa spun ei - lucruri mari pentru Isus, și lumea își închipuie că ei trebuie să fie de la Domnul, altfel nu ar putea să facă asemenea lucruri. E drept că unii dintre ei au anumite daruri spirituale cu ajutorul cărora lucrează, dar împreună cu acele daruri spirituale, se află mult și din natura eului; este un mare amestec. Atunci ne întrebăm cum se poate așa ceva. Căci, înaintea lumii, *acesta* este creștinismul. Dar Domnul știe. El cunoaște fiecare gând, fiecare intenție a inimii. El știe nu numai ce facem, ci și de ce facem acel lucru. Apostolul Pavel vorbește despre oameni care vesteau Evanghelia având o motivație greșită. Domnul Își onorează Cuvântul. Dar fiecare credincios va sta înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Nu pentru a se vedea dacă te duci în rai sau în iad (slavă Domnului, toți cei care sunt copiii Lui sunt scăpați de

iad), ci pentru a se vedea dacă vei dobândi o moștenire împreună cu El în Împărăția Lui. Unora dintre noi El ne va spune: „Depărtați-vă de la Mine! Niciodată nu Mi-am dat acordul la ceea ce ați făcut voi.” „Dar, Doamne, am scos afară demoni în Numele Tău, am prorocit în Numele Tău, am făcut multe minuni în Numele Tău.” Domnul nu caută lucrări, ci El Se uită la inimă. El caută pe cei care sunt ascultători.

Deci, cine erau saducheii? Aceștia erau niște oameni care aveau legi pe care le considerau drepte; oamenii care pretindeau a avea o religie dreaptă, ortodoxă. (Nu e vorba de cei din Biserica ortodoxă.) Astăzi, cei asemănători saducheilor spun că își trag originea în Isus. Alții spun că pot merge cu genealogia până la Ioan Botezătorul. Alții spun: „Noi știm că suntem pe o poziție bună, deoarece Petru a fost primul Papă.” Fraților, știți de ce fel de ortodoxie avem noi nevoie? *Domnul Isus* este ortodoxia noastră. Noi trebuie doar să mergem la El. Nu trebuie să ne căutăm genealogia creștină. Este o carte care se numește „Făclia mărturiei.” În ea se vorbește de toate grupările mici de credincioși care s-au aflat în afara sistemului religios până pe vremea lui Constantin. Când imperiul romano-catolic era la putere, a început să persecute aceste mici grupări, apoi au venit protestanții, iar aceste grupări mici au fost prigonite și de ei. Această carte ne oferă o genealogie a acestor grupări mici până în zilele noastre. Genealogia se încheie în secolul al XVIII-le; cel care a scris cartea nu a dorit să meargă mai departe. Însă, dacă eu ar trebui să mai adaug ceva la carte, i-aș include acolo pe Watchman Nee, pe T. Austin-Sparks. Un colaborator de-al lui Watchman Nee și al lui Sparks a avut o mare influență asupra vieții mele. Deci, aș putea spune că am și eu propria mea ortodoxie. Am ajuns în genealogia mișcării de restaurare și începem să ne punem încrederea în aceasta ca și cum ar fi ceva. Dar, dacă ne încredem în orice altceva decât în Isus, suntem înșelați. Domnul poate să găsească oameni care niciodată nu au auzit de Watchman Nee sau de Sparks și să facă din ei o mărturie în casa Lui. Probabil că eu însumi și micul meu grup ortodox va deveni în timp Laodicea. Rămânem cu gândul că avem o ortodoxie a noastră - aluatul saducheilor pe care îl găsim în zilele noastre. Dacă aducem în biserică această dorință după ortodoxie, ea va face ca lucrurile să se dezvolte și să se extindă.

Să ne ocupăm acum de farisei. Să vă prezint mai întâi, pe scurt, o lecție de istorie. Robia babiloniană a început în 605 î.Cr., iar în 535 î.Cr. – 70 ani mai târziu – o rămășiță a poporului evreu s-a dus înapoi la Ierusalim. Timp de o sută de ani au zidit, numai că în această sută de ani, cea mai mare parte a timpului nu prea au lucrat. Au rezidit templul și au rezidit și cetatea Ierusalimului. Aceasta ne duce până în anul 435 î.Cr. O sută de ani mai târziu, Alexandru cel Mare a cucerit lumea, iar în 312 î.Cr. generalii au împărțit împărăția lui. Dinastia seleucicilor a pus stăpânire pe teritoriul unde se afla Ierusalimul. În jurul anului 170 î.Cr., apare Antioh IV.,

căpetenia dinastiei seleuciților, care este un prototip al Anticristului. Era cu 200 de ani înainte de cruce. Lui Antioh îi plăcea limba greacă, cultura greacă, religia greacă și dorea ca întreaga lui împărăție să fie unită, să fie o singură lume sub conducerea elenistică, având amprenta Greciei. Problema a fost că în Israel oamenii nu doreau să vorbească limba greacă; ei vorbeau limba ebraică. Nu doreau să aibă de-a face cu religia grecilor, ei o aveau pe cea a părinților lor. Nu doreau să poarte îmbrăcăminte greacă, ci pe cea a evreilor. Dar Antioh a fost foarte perseverent și a început să-i schimbe. Preoții din templu au început să poarte haine grecești, au început să se închine lui Zeus în templu, să vorbească limba greacă în templu. La Ierusalim aveau loc jocuri olimpice unde atleții concureau dezbrăcați. Acest lucru era ceva îngrozitor pentru poporul lui Dumnezeu. Unii s-au răsculat, macabeii, și au sfărâmat jugul de pe gâtul lor. Saducheii, această mare grupare a lui Țadoc, au făcut compromis.

Și, astfel, s-a ridicat un alt grup, cel al fariseilor, care a spus: „Trebuie să ne întoarcem la Biblie, să ne întoarcem la lucrurile fundamentale ale credinței. Omul acesta ne-a distrus religia. Trebuie să ne întoarcem înapoi la Tora noastră.” De acolo începuseră și saducheii. Ce lucru bun - înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu! Un lucru foarte bun. Dar 200 de ani mai târziu, ce s-a întâmplat? A venit Domnul Isus. Și El a spus despre farisei (Luca 12:1) că aluatul lor este fățarnicia. În Matei 6:2 spune că fac milostenii ca să fie văzuți de oameni; sau în versetul 5: ei se roagă ca să fie văzuți de oameni; versetul 16: postesc pentru a fi văzuți de oameni; în Matei 7:5: ei judecă pe frații lor pentru lucruri pe care le fac ei înșiși; Matei 15:7: cu buzele spun un lucru, dar în inima lor sunt departe de lucrul acela și învață precepte omenești. Deci, este aluatul fățarniciei. În Matei 23:2 Domnul spune despre ei: „Fariseii stau pe scaunul lui Moise.” Nu Domnul i-a pus acolo, ci s-au pus ei înșiși acolo și fac tot ceea ce fac pentru a fi văzuți de oameni. Le plac locurile de cinste din sinagogă, le place ca oamenii să le facă plecăciuni și le place să fie numiți „rabi”. Ce înseamnă aceasta? Nicolaiții - o grupare specială din poporul Domnului; ei domnesc peste restul copiilor lui Dumnezeu. Chiar și acum este un lucru uimitor pentru mine, în America, când aud pe cineva numindu-se pastor. Poate că este pastor, poate că nu este, nu știu, dar în Biblie nu găsim această denumire. Ba chiar zilele trecute am auzit pe o femeie, la televizor, care își spunea pastor. Noi suntem frați și surori în casa lui Dumnezeu. Domnul Isus a spus bisericii din Efes: „*Ai însă lucrul acesta: că urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.*” „Nicolaios” înseamnă *a stăpâni peste oamenii de rând*. Trupul lui Cristos constă din frați și surori care împreună alcătuiesc o singură familie. Poate că există daruri diferite, dar toți sunt frați și surori. Nu există profesiunea de creștin. Aluatul fariseilor: existența unei clase superioare, care domnește peste ceilalți. Le place să fie numiți

„rabi”. E uimitor cum unor preoți le place să li se spună „părinte”, când Domnul Isus, în mod clar, a spus: „Să nu faceți aceasta!” Atunci când ei citesc din Biblie, cred că trec peste pasajul respectiv, deoarece practica lor e alta. Însă, la fel este și cu cel căruia îi place să i se spună învățător sau pastor sau episcop sau orice altceva. Domnul Isus spune în Matei 23:8 „*Voi să nu vă numiți Rabi! Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Cristos și voi toți sunteți frați*”; „*Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța va fi smerit*”. Și El i-a numit pe farisei „călăuze oarbe”. În versetul 28, tot din Matei capitolul 23, Domnul spune că ei erau „*plini de fărâncie și de fărădelege.*”

De ce le-a spus El acestor farisei legaliști că erau plini de fărădelege? Mie mi se pare că ar fi trebuit să le spună că sunt legaliști. Fiecare fariseu trebuia să știe pe de rost primele cinci cărți din Biblie. Și știți cât erau de atenți în a da zeciuială din mărar, din chimen, din orice; erau totalmente legaliști. Domnul, însă, îi numește „plini de fărădelege.” De ce? Deoarece ei își erau lege lor înșiși. Viața eului era cea care stăpânea în ei. Nu se aflau sub stăpânirea Domnului și făceau ceea ce li se părea lor a fi bine. Nu contează dacă faci ceva și pui eticheta că faci lucrul acela pentru Domnul. El osândește lucrul respectiv, dacă nu El l-a poruncit. Vedem că astăzi aluatul fariseilor și al saducheilor a umplut creștinătatea.

Ce este aluatul lui Irod? Încă o scurtă lecție de istorie (sper că nu vă plictisesc prea mult). Să vă spun de unde a venit Irod. Este interesant că Irod este întotdeauna menționat în legătură cu fariseii și nu cu saducheii, deoarece Irod venea din același loc de unde veneau și fariseii. Vă aduceți aminte de macabei care s-au răsculat ca să îndepărteze jugul lui Antioh Epifanul. După ce au făcut aceasta aveau nevoie de conducător. Și, astfel, macabeii au instaurat o dinastie, care nu era pe linia lui David, ci era dintre oamenii pe care Domnul îi folosise pentru a îndepărta jugul. Prin secolul I înainte de Cristos, macabeii au avut un slujitor cu o poziție foarte înaltă, numit Antipator. El era ca un rege, o persoană care slujea în împărăție; avea multă autoritate. Fiul său se numea Irod. Acesta a crescut în mijlocul familiei regale și s-a căsătorit cu una din fiicele familiei regale. El era un om foarte practic. După ce s-a căsătorit cu ea, i-a ucis pe toți ceilalți și apoi a început el să domnească în virtutea faptului că era soțul soției lui. Numele acestuia era Irod cel Mare. Când au venit magii și i-au spus că au văzut steaua împăratului iudeilor, i-a ucis pe toți pruncii din Betleem. De asemenea, el a înfrumusețat și templul, deoarece s-a gândit că, în felul acesta, îi va fi plăcut lui Dumnezeu. Deci, începuturile lui Irod erau aceleași ca și începuturile fariseilor. Dar, ceea ce a început ca ceva bun, a sfârșit prin a fi doar o ambiție politică. Irod a ucis pruncii din Betleem, fiul lui l-a decapitat pe Ioan Botezătorul (acela a fost Irod Antipa). Al treilea Irod este Irod Agripa I. El l-a condamnat la moarte pe apostolul Iacov. Al patrulea Irod din Biblie a fost împăratul

Agripa, Irod Agripa II. Acestuia i-a spus apostolul Pavel: „O, împărate Agripa, aş vrea să fii şi tu ca mine, cu excepţia acestor lanţuri.”

Împărăţia Domnului nu este din lumea aceasta. Aceasta a spus-o şi El: „Dacă Împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, ucenicii Mei s-ar lupta.” Împărăţia lui Dumnezeu văzută de lume, astăzi în anul 2003, este plină de ortodoxie, plină de tot felul de distincţii clericale şi laice, plină de intrigi politice; şi nu doar politică între popoare, ci politică şi în mijlocul credincioşilor. Până ce totul ajunge să fie plin de aluat. Nouă ne stă înainte o alegere, pentru că noi ne putem aduna în Numele Domnului într-un mod care să fie separat de acest aluat. Căci Domnul, după ce a spus acele pilde mulţimii, a intrat în casă şi a continuat să vorbească ucenicilor. El a spus că Împărăţia Cerurilor se aseamănă cu un om care a găsit o comoară în ogorul lui. Şi de bucurie că a găsit acea comoară, se duce de vinde tot ce are şi cumpără ogorul. De asemenea, a mai spus că Împărăţia Cerurilor se aseamănă cu un negustor care a găsit o perlă de mare preţ. Găsind o perlă de cea mai mare valoare, el vinde tot ce are ca să cumpere acea perlă. Unii oameni spun, în legătură cu acest om care a cumpărat ogorul: „Cât de mult trebuie să-L fi iubit el pe Domnul! A vândut tot ce avea ca să cumpere acel ogor.” Ar fi trebuit să fie nebun ca să nu cumpere acel ogor, pentru că era o comoară acolo şi, ca preţ, el a dat doar ce avea el.

Când suntem născuţi din nou, devenim copiii lui Dumnezeu, mădulare în trupul lui Cristos. Când mă gândesc la acea comoară din ogor, mi-aduc aminte de Petru înainte de cruce. El a spus: „Doamne, noi am lăsat totul şi Te-am urmat. Acum nouă ce ne mai rămâne?” „Veţi sta pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.” Cine nu ar cumpăra acel ogor!? Alternativa ar fi ca, auzind Evanghelia, să spui: „Nu, mai bine mă duc în iad!” Ajung în casa lui Dumnezeu, unde nu există o clasă superioară. Deci şi eu contez acolo, ca oricare altul. Poate, dacă m-aş duce undeva într-o denominaţiune, cineva mi-ar spune: „Du-te acolo, stai acolo, şezi liniştit”; deci mi se spune ce să fac. Dar în casa lui Dumnezeu toţi sunt fraţi şi surori. Şi atunci şi părerea mea contează acolo, am şi eu drepturi în casa lui Dumnezeu, deoarece sunt unul dintre copii Împăratului.

Cât priveşte comoara, o iubesc foarte mult. În fiecare zi văd ceva nou din acea comoară a Domnului. Dar ceea ce mi-a atras cu adevărat privirea a fost perla. Îmi plac foarte mult perlele. Şi m-am trezit că am devenit un negustor al acelor perle pe care le iubesc aşa de mult. Perlele vorbesc de multele însuşiri ale Domnului Isus. Îmi doresc să am cât mai multe însuşiri ale Domnului Isus, atâtea câte pot să dobândesc. Dar într-o zi Domnul îmi iese înainte într-un mod în care n-a mai făcut-o până atunci; şi atunci am de făcut o alegere. El îmi spune să vin şi să cumpăr perla de mare preţ, care nu este o însuşire a lui Isus, ci este Isus Însuşi. Adică a avea o

relație cu Domnul Isus, a fi în exclusivitate al Lui. Poate te întrebi: Unde e problema? De ce să nu te duci, pur și simplu, să cumperi perla? Asta m-ar costa totul: ogorul, comoara, casa pe care am zidit-o peste comoară și tot ceea ce îmi rămâne este acea singură perlă. Însă eu aș rămâne fără lucru. L-aș avea numai pe Isus. Atât. Pentru a intra în posesia perlei de mare preț, este nevoie de o relație cu Isus la care poți să ajungi numai într-un singur mod, și anume prin părtășia suferințelor Lui.

MAREA TIBERIADEI

Astăzi aş vrea să vorbesc despre Marea Tiberiadei. Tiberiada înseamnă „viziune bună”. Să deschidem Biblia la Ioan, capitolul 6, versetul 1. Acesta este primul loc unde este menţionată Marea Tiberiadei. „*După aceea, Isus S-a dus dincolo de marea Galileii numită şi marea Tiberiadei*”. Vă aduceţi aminte că atunci când am vorbit despre ucenicie, am menţionat şi ce anume s-a întâmplat înainte: trimiterea în misiune a ucenicilor, doi câte doi; lucrurile pe care le-au făcut ei, ce au suferit; cum căutau un loc liniştit unde să se retragă. Mulţimea era mereu prezentă, le-o lua înainte, şi ei au experimentat ce înseamnă a ajunge la capătul puterilor; răbdarea le era greu pusă la încercare, erau apăsaţi încontinuu din toate direcţiile. Tot sperau că vor ajunge, în sfârşit, să se odihnească. După ce fuseseră în misiune doi câte doi, s-au gândit: „Când vom ajunge înapoi Isus, vom reuşi să ne odihnim şi vom putea şi să mâncăm ceva.” Dar mulţimea era iarăşi prezentă, şi ucenicii s-au gândit: „Acum mergem în corabie şi vom reuşi să ne odihnim.” Apoi întreaga mulţime a fost hrănită, cu excepţia ucenicilor. Au luat cele douăsprezece coşuri pline în corabie, gândindu-se „Acum vom putea, în sfârşit, să ne odihnim şi să mâncăm ceva.” Şi iată-i vâslind toată noaptea împotriva vântului fără să ajungă la ţintă; sunt din ce în ce mai oboşiţi, puterile le scad, nu mai pot să facă nimic. Şi atunci Îl văd pe Domnul venind la ei umblând pe apă. S-au gândit că era o nălucă. Până atunci nu văzuseră pe nimeni umblând pe apă. S-au înspăimântat şi atunci Domnul le-a spus ceva uimitor. Pentru prima dată în Evanghelie, El le-a spus următorul lucru: „*Eu sunt*”. Până atunci niciodată nu li Se descoperise ucenicilor în acest mod. Acesta este acelaşi lucru pe care i l-a spus Dumnezeu lui Moise, în Exod, când i-a vorbit din acel tufiş ce ardea. „Cine să spun copiilor lui Israel că m-a trimis?” Şi atunci, Dumnezeu Cel viu S-a descoperit spunând: „*Eu sunt Cel ce sunt. Spune-le: „Eu sunt” m-a trimis*”. Atunci Domnul le spune pentru prima dată ucenicilor Săi la Marea Bunei Viziuni: „*Eu sunt*”. Apoi, Se urcă în corabie şi ucenicii cu toţii mărturisesc: „Tu eşti, într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu”.

Dar ce au înţeles ei când au spus acest lucru? Cine au crezut ucenicii că este Isus? Este interesant că, de la bun început, din ziua când Ioan Botezătorul a spus: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii*”, ucenicii Lui au dobândit o înţelegere cu privire la cine era Isus. Nu trebuie să aşteptăm până în Matei 16, când Petru a declarat: „*Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu*”. Când Andrei l-a auzit pe Ioan Botezătorul spunând: „*Iată Mielul lui Dumnezeu*”, s-a dus şi l-a căutat pe fratele său Petru şi i-a spus: „*L-am găsit pe Mesia!*”. Din prima zi Andrei a declarat: „*L-am găsit pe Mesia!*” După aceea, Domnul l-a chemat pe Filip, iar

Filip s-a dus și l-a găsit pe Natanael și a spus: „L-am găsit pe Acela despre care au scris Moise, Legea și prorocii, pe Isus din Nazaret”; aceasta s-a întâmplat a doua zi. Lui Filip i-a fost foarte clar că Acesta este Cel despre care Moise, Legea și toți prorocii, tot Vechiul Testament vorbeau: Isus din Nazaret. Apoi a venit Natanael plin de scepticism, căci se întreba „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Și în timp ce se apropia, Domnul Isus a arătat spre el, spunând: „*Iată un israelit în care nu este viclesug*”. Dar Natanael a întrebat: „De unde mă cunoști?”, căci nu se mai întâlniseră până atunci. Domnul Isus i-a răspuns: „*Înainte, pe când erai sub smochin, te-am văzut*”. Probabil Natanael se rugase sub un smochin. Unii oameni, în zilele acelea, așteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia. Poate că Natanael se ruga astfel: „Doamne, trimite-L pe Mesia!” Și iată aici un Om care îi spune: „În timp ce te rugai, te-am văzut”. Acesta nu este un om obișnuit. Și atunci Natanael a spus: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel”. Toate aceste mărturisiri sunt identice cu mărturisirea lui Petru: „*Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu*”. Și acum, după ce Domnul Isus Se urcă în corabie, ei îi spun: „Cu siguranță, Tu ești Fiul lui Dumnezeu”.

Dar, de fapt, ce au înțeles ei prin aceasta? Astăzi vorbim despre revelația cu privire la Persoana Domnului Isus. Deci, ce anume au înțeles ei că este acest Om? De exemplu, când valurile au început să năvălească în corabie și ei s-au temut că se vor scufunda, Domnul Se afla în corabie, pe o pernă, dormind. Ei s-au dus la El, L-au trezit și I-au spus: „Pierim!” Domnul a muștră vântul și valurile și s-a făcut o liniște mare. Și atunci ei s-au întrebat: „Cine este Acesta? Ce fel de om este Acesta de-L ascultă chiar și vântul și marea atunci când le poruncește?” Dacă eu aș fi fost acolo, aș fi spus: „Dar, Natanael, tocmai tu ai spus că El este Fiul lui Dumnezeu!” Când noi ne gândim la Fiul lui Dumnezeu, ne gândim la *dumnezeire*, întrucât cunoaștem Scriptura. Dar ei nu se gândeau automat la *dumnezeire* atunci.

Ce era Mesia pentru ei? Cine era Fiul lui Dumnezeu pentru ei? Știți, atunci când Ioan Botezătorul propovăduia mesajul lui, au venit la el fariseii și l-au întrebat: „Ești tu prorocul?” Căci ei se aflau în așteptarea prorocului ce fusese prorocit. Moise spusese: „Dumnezeu vă va ridica un proroc ca mine și, când Acela va veni, să ascultați de El”. Deci, ei așteptau prorocul. Mulți proroci se ridicaseră în decursul anilor, dar niciunul nu a fost un proroc asemenea lui Moise. Dar ce vedeau ei în acest proroc? Un om. Moise a fost un om, un om mare, un om în stare să facă multe minuni și semne, dar totuși om. Apoi au spus: „Ești Tu Mesia?” Ioan Botezătorul le-a răspuns: „Nu”. Cine era Mesia? Fiul lui David. Și David a fost un om. Ei se așteptau la un împărat puternic, care să se ridice din mijlocul lor; unul care să aibă ungerea asemenea lui David, căci israeliții se aflau sub jugul tiranic al romanilor. Înainte fuseseră sub jugul babilonian, sub jugul persan, sub jugul grecesc și acum se aflau sub jugul

romanilor. Și toți îl așteptau pe acel împărat puternic pe care Domnul urma să-l ridice, care să ducă pe Israel înapoi la zilele glorioase din timpul lui David și Solomon, pentru ca Israel să poată fi iarăși cap, și nu coadă. Ei îl așteptau mult pe acest eliberator, pe Mesia.

Dar *Fiu* al lui Dumnezeu - ce însemna aceasta? În Vechiul Testament, acest lucru nu înseamnă în mod neapărat Dumnezeu. În Exod, Dumnezeu declară: „*Israel este Fiul meu*”, dar aceasta nu înseamnă că Israel este un Dumnezeu. În Ieremia capitoul 31, Dumnezeu declară: „*Eu sunt un Tată pentru Israel, și Efraim este întâiul meu născut*”. Oare face acest lucru din Israel sau Efraim un Dumnezeu? În 1 Cronici, capitolele 21 și 28, Dumnezeu îi declară lui David că El va fi un Tată pentru Solomon, și Solomon Îi va fi fiu, fiul lui Dumnezeu. Oare prin aceasta Solomon este Dumnezeu - prin faptul că este fiul lui Dumnezeu? În 2 Samuel capitoul 7:12-16, Domnul îi spune lui David: „*Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și îi voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuiă omenească și cu lovituri omenești; dar harul Meu nu se va depărta de la el, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta. Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie*”. Am putea să ne gândim că Domnul vorbea despre Solomon dacă nu am citi mai departe în versetul 19: „*Și încă atât este puțin înaintea ta, Doamne Dumnezeule! Tu vorbești despre casa robului Tău în viitor. Și binevoiești să înveți pe un om cu privire la aceste lucruri, Doamne Dumnezeule!*” Era vorba de cineva în viitorul îndepărtat care urma să fie ridicat și să fie numit Fiul lui Dumnezeu. Acesta era un fel de titlu. Acest om urma să aibă o relație specială cu Dumnezeu. Mulți credeau că urmau să vină trei oameni diferiți, de aceea întrebau astfel: „Ești prorocul?” „Ești Mesia?” (Se gândeau că aceștia vor fi doi oameni diferiți.) Și, probabil, așteptau și pe altcineva, care urma să aibă acest titlu de Fiul al lui Dumnezeu. Când Natanael a spus: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel”, prin aceasta el nu declara că Isus este Dumnezeu, ci declara doar că Acesta era Cel promis, care urma să-l scape pe Israel din toate necazurile lui. De asemenea, în cartea lui Iov și îngerii sunt numiți fii ai lui Dumnezeu; dar îngerii nu sunt dumnezei. Genealogia lui Luca așa se încheie: „*Fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu*”. Adam a fost numit fiul lui Dumnezeu, dar știm că el nu a fost Dumnezeu.

Deci, ei îl așteptau pe Cel ce urma să fie prorocul sau Mesia sau Fiul lui Dumnezeu, dar nu știau, cu exactitate, ce însemna lucrul acela. Ei așteptau un om, un om mare, un om care să aibă ungerea, un om plin de putere. Dar nu se așteptau să fie vorba de

Dumnezeu Însuși. Aceasta era o taină ascunsă dinainte de întemeierea lumii. Atunci când urma să vină Mesia, El urma să fie om și, în același timp, Dumnezeu. Ci, de la Marea Tiberiadei din Ioan 6, Domnul a început să Se descopere pe Sine ucenicilor Săi ca fiind marele „*Eu sunt*”. În repetate rânduri, El li Se descoperă ca fiind „*Eu sunt*”, dar ei nu pot să înțeleagă asta. E ca și în cazul acela când Domnul le-a spus de mai multe ori că va fi răstignit și că va învia. Se părea că mintea lor nu putea să înțeleagă aceasta. „*Să Te ferească Dumnezeu să Ți se întâmple așa ceva*”. Domnul le vorbea, dar adeseori ei nu aveau urechi de auzit ca să audă și să înțeleagă ce le spunea.

Însă, din Ioan 6, El începe să li Se descopere ca fiind „*Eu sunt*”. Voi cita câteva din acele locuri. E interesant că în multe cazuri Domnul repetă acea exprimare „*Eu sunt*.” Ei nu știau că Domnul urma să dea naștere unei noi creații. Ei nu aveau cunoștință decât despre creația ce exista atunci și doreau ca propria lor existență, în creația în care se aflau atunci, să se îmbunătățească. Și mai știau că Cel trimis, Mesia, urma să le îmbunătățească starea lor. Domnul începe atunci să le spună lucrurile referitoare la cine era El, „*Eu sunt*”. În Ioan 6:35, El spune: „*Eu sunt pâinea vieții*”; în versetul 48 „*Eu sunt pâinea vieții*”, iar în versetul 41, El spune: „*Eu sunt pâinea vie care s-a pogorât din cer*”; și același lucru se repetă și în versetul 51: „*Eu sunt pâinea vie care s-a pogorât din cer*”.

Iată aici un om care spune că El este pâine. Ucenicii Lui nu înțeleg și cu atât mai puțin înțeleg oamenii cărora le vorbește. „*Trupul Meu este adevărată hrană și sângele Meu este adevărată băutură*”. Și ei se întreabă: „Dar cum poate omul acesta să ne dea propriul trup ca să-l mâncăm?” Nu puteau să înțeleagă că Domnul urma să fie viață, pâine vie, ce urma să pătrundă înlăuntrul lor. Toate aceste lucruri vorbeau despre noua creație. Pavel le-a scris corintenilor: „*Dacă este cineva în Cristos, este o nouă creație*.” Este adevărat, în trupul nostru suntem acolo unde ne-am aflat întotdeauna, dar când prima dată ai mâncat din pâinea vieții, când ai crezut în Domnul Isus și Duhul Lui a intrat în tine, pentru prima dată, în toată existența ta, ai ajuns să fii cu adevărat viu. Și nu numai că Duhul Lui a intrat în tine, ci Duhul Lui te-a luat și te-a botezat în Cristos. Și Domnul Își zidește acum noua Lui creație; face aceasta în ordine inversă față de cum s-au petrecut lucrurile în vechea creație. În vechea creație El a făcut mai întâi cerurile și pământul și ultimul lucru pe care l-a făcut a fost crearea omului. Însă, în noua creație, El mai întâi creează un singur om nou, și când acel om nou va fi gata, vor fi și un cer nou și un pământ nou.

Este o mare plăcere să ne aflăm aici unde se află omul cel nou. Noi suntem trupul lui Cristos, suntem legați de Capul nostru, Domnul Isus, care Se află aici în mijlocul nostru, întrucât noi suntem adunați în Numele Lui, și aici este un *om nou*. Eu tânjesc după ziua când omul cel nou va fi complet. Și atunci vom vedea noua creație, noul cer, noul pământ; vom avea altceva în care să trăim decât ceea ce

avem acum, ceva care să nu ne mai cauzeze atâtea probleme - un trup de înviere, ca și duhul nostru.

Dar atunci ei nu au înțeles lucrurile cu privire la pâinea vie. Chiar mulți din cei care Îl urmaseră pe Domnul până atunci au spus: „Nu mai putem să-L urmăm pe Omul acesta. E ridicol ce spune!” Și atunci El s-a întors spre cei doisprezece și i-a întrebat: „Și voi vreți să mergeți?” Dar Petru a spus: „*Unde să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.*” Nu neapărat au înțeles ei totul, dar Tatăl îi dăduse pe ei Fiului și nimeni nu poate lua nimic de la Tatăl. Tot ceea ce ei știau era că trebuie să-L urmeze pe Domnul Isus. În capitolul 8 din Ioan, versetul 12, El spune: „*Eu sunt Lumina lumii*” și din nou în 9:5 „*Eu sunt Lumina lumii*”. Poate ei s-au dus, s-au uitat în sus spre cer, au văzut soarele și s-au gândit: „Se pare că soarele este lumina lumii.” În noua creație nu mai este nevoie de soare sau de lună, de stele. Lumina din acel loc este Mielul lui Dumnezeu. Acest soare pe care îl vedem acum va trece, va dispărea. Adevărata lumină a acestei lumi este Domnul Isus Cristos. Dacă umbli potrivit cu ceea ce vezi în lumina soarelui, nu faci decât să mergi înapoi și încolo ca un orb. Dar dacă umbli în lumina Duhului Domnului Isus și Îl lași pe El să-ți îndrume pașii, vei avea o vedere adevărată: „Eu sunt pâinea”, „Eu sunt lumina lumii”. În capitolul 8:58 El spune: „*Înainte ca să se nască Avraam, Eu sunt.*” Trecuseră două mii de ani de la Avraam la Domnul Isus. Același interval de timp a fost de la Domnul Isus la Avraam, ca de la noi înapoi la Domnul Isus. Și acest Om născut în Betleem a spus: „*... înainte ca să se nască Avraam, Eu sunt.*” El continuă să li Se descopere ca fiind Dumnezeu, dar ei nu înțeleg.

În capitolul 10 versetele 7 și 9 El spune: „*Eu sunt ușa.*” Știți că Domnul are un staul. Dacă vrei să fii oaia Lui, trebuie să intri în staulul Lui. Poate că sunt oameni care merg prin toată lumea ca să găsească staulul. Dar calea de intrare în Împărăție este Domnul Isus. Nu există altă cale de a intra. El Însuși este ușa. În versetele 11 și 14 El spune: „*Eu sunt Păstorul cel bun*”, iar în versetul 30 „*Eu și Tatăl una suntem.*” Știți, trinitatea lui Dumnezeu era o taină. Revelația pe care poporul lui Israel o primise în Vechiul Testament era aceasta: „*Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeuul tău este Unul.*” Ei nu aveau nicio idee că acest Dumnezeu exista în trei Persoane: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Mulți oameni cred că atunci când citim Vechiul Testament, Îl vedem acolo pe Dumnezeu Tatăl, în timp ce, atunci când citim Noul Testament, Îl vedem pe Dumnezeu Fiul. În realitate, când citim Vechiul Testament, Cel pe care Îl întâlnim cel mai des este Dumnezeu Fiul, deoarece El este *Cuvântul* lui Dumnezeu. Când Dumnezeu îi vorbea lui Israel, Cuvântul era Cel care vorbea; când le vorbea prorocilor, Cuvântul le vorbea acestora.

Dar când citim în Noul Testament, ne este descoperit *Tatăl*. Pentru că Domnul Isus a venit, dar nu a făcut nimic din Sine Însuși. Tot ce a făcut a fost ceea ce-L

vedea pe Tatăl făcând și tot ce a spus a fost ceea ce L-a auzit pe Tatăl spunând. Când au adus la El pe acea femeie prinsă în preacurvie, Domnul a întreat-o: „Nu te-a osândit nimeni?” Cu toții plecaseră, începând de la cel mai în vârstă, deoarece Domnul spusese: „*Cel care este fără păcat să arunce primul piatra.*” Și atunci, Duhul Sfânt i-a judecat pe fiecare în parte cu privire la propriile păcate. Astfel, la sfârșit, au rămas doar Domnul și femeia. „*Nimeni nu te-a osândit?*” „*Nimeni, Doamne!*” „*Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.*” Acela era un lucru pe care Domnul Isus L-a văzut pe Tatăl făcând și spunând.

Mulți oameni au această idee că Dumnezeu Tatăl este un Dumnezeu al mâniei și că Domnul Isus a venit ca să ne salveze de mânia lui Dumnezeu, de acest Tată așa de strict. Dar, de fapt, când Îl vezi pe Domnul Isus, vezi cum este Tatăl. Nu este uimitor lucrul acesta? Ai putea să-L iubești pe un asemenea Tată, pe Cineva care este atât de bun, atât de smerit?

În Ioan 11, Domnul spune: „*Eu sunt învierea și viața*”, iar în capitolul 14: „*Eu sunt calea, adevărul și viața*”; în capitolul 15, versetele 1 și 5: „*Eu sunt vița*”, „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele...rămâneți în Mine.*” Domnul vrea ca noi să venim la El și să rămânem în El. El a spus: „*Dacă rămâneți în Mine și Cuvântul Meu rămâne în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da. Prin aceasta Tatăl Meu este proslăvit, dacă aduceți multă roadă; și în felul acesta veți fi ucenicii Mei.*” Oamenii care sunt sub stăpânirea deplină a Domnului nu pot să ceară un lucru rău, deoarece ei au aceeași relație cu Domnul Isus pe care El o avea cu Tatăl.

De la Marea Tiberiadei, Domnul a început să li Se descopere ca Dumnezeu. Ei nu au știut cine era El; nu au putut să înțeleagă ce spunea El. Fiecare în parte a vrut să fie foarte aproape de Domnul și se certau care să fie mai mare în Împărăție. Înceau să obțină locurile de la dreapta și stânga Lui în Împărăție, dar nu au visat niciodată că *acest Om* era Dumnezeu, că El urma să meargă la cruce și să moară, să învie și apoi să vină și să locuiască în ei. Când ei L-au urmat pe Domnul Isus pe unde mergea El, nu au putut fi decât atât de aproape cum a fost Ioan atunci când și-a aplecat capul pe pieptul Domnului. Nu și-au imaginat niciodată că El urma să vină și să locuiască în ei, cu toate că El le spusese. Să citim în Ioan 14 versetul 10: „*Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui*”, versetele 16-18: „*Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi*”; versetul 20: „*În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi*”; versetul 23: „*Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl*

Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” Ai știut că nu numai Duhul Sfânt locuiește în tine, ci prin Duhul Sfânt, și Cristos locuiește în inima ta, iar Tatăl, fiind în Cristos, locuiește și El în inima ta, deoarece Dumnezeu este Unul? Ai fost făcut locaș al Dumnezeului Celui viu. Acest lucru este mult mai bun decât a-L urma pe Domnul prin Galilea, prin Iudea. În capitolul 16, versetul 7 *„Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”* Ei știau că El are cuvintele vieții veșnice și știau că El a venit de la Dumnezeu, dar nu știau că acest Isus era Dumnezeu Fiul, Creatorul tuturor lucrurilor.

Motivul pentru care devii rob al Lui nu este acela de a să intra în posesia unor lucruri, de a obține ceva. Nu, ci devii rob dintr-un singur motiv: Îl iubești pe *El*. Poate că înainte L-ai slujit pe Domnul deoarece Casa Lui era ceva minunat sau pentru că doreai ca să domnești în Împărăția Lui împreună cu El. Însă Domnul te duce în punctul în care nu mai ai decât o singură motivație, și anume: să-L iubești pe El. Ai cumpărat acea perla și acum ești în întregime al Lui. Cât îi privește pe frații tăi din trupul lui Cristos, acea turmă mică - ei bine, ești un slujitor al lor. Ei sunt copiii Tatălui, copiii Împăratului. Dar tu ești robul Domnului. Așa că renunți la drepturile tale de copil al Împăratului și speli picioarele fraților tăi. Îi spui Domnului tău: „Doamne, Te iubesc!” Atunci El va spune: „Paște mieluseii Mei.” „O, Doamne, Te iubesc!” „Paște oile Mele. Fii un slujitor în casa Mea.”

Frați și surori, nu toți din casa lui Dumnezeu vor cumpăra această perla, dar unii dintre noi *trebuie* să o găsească. Unii dintre noi trebuie să găsim modalitatea ca inimile noastre să se îndrăgostească de Isus și să fim gata pentru suferință, căci de acolo rezultă perla. Știți ce se întâmplă când copiii lui Dumnezeu se iubesc unii pe alții? Mărturia lui Isus e prezentă în mijlocul lor. *„Prin aceasta vor cunoaște toți oamenii că sunteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți unii pe alții.”* Dacă ești robul Domnului, nu mai ai dreptul să te simți jignit. La noi în adunare, din când în când se mai întâmplă să ne călcăm unii pe alții pe picioare. Însă, dacă cumperi această perla, dacă ești robul din dragoste al Domnului, îți pierzi dreptul de a te simți jignit. Și astfel, în loc să mai apară dezbinări în trupul lui Cristos, apare iertarea, iar acolo unde este iertare, e prezentă și mărturia lui Isus. În Ioan capitolul 17 Domnul Isus a spus: *„Tată, Mă rog ca ei să fie una, pentru ca lumea să cunoască că Tu M-ai trimis.”* Această iertare care izvorăște din dragoste menține unitatea trupului lui Cristos.

Deci, dacă ne iubim unii pe alții și există unitatea Duhului, există mărturia lui Isus. Nu un copac mare plin cu păsări, nu un ogor plin cu neghină care se luptă contra grâului, nu ceva plin cu aluat, ci mărturia Domnului Isus în grădina Prințului. Ce loc minunat este acesta! Eu aș vrea să-mi dedic restul vieții pentru a trăi în acel

loc și pentru a da voie Prințului acelei grădini să facă tot ceea ce El vrea să facă pentru slava Lui. Despre aceasta ne vorbește Lacul Ghenezaret - este ceea ce ne învață Domnul despre Biserică.

(Oradea, iulie 2003)